

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΜΖ' | ΑΘΗΝΑΙ, ΙΩΑΝΝΟΥ ΓΕΝΝΑΔΙΟΥ 14, Τ. 140-ΤΗΛ. 718-308 | 1 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1970 | ΑΡΙΘ. 27

ΑΝΘΡΩΠΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ

ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΙΣΤΙΚΟΝ ΙΔΕΩΔΕΣ ΚΑΤΑ ΤΟΝ «ΠΡΟΤΡΕΠΤΙΚΟΝ», ΤΟΥ ΚΛΗΜΕΝΤΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΩΣ

ΣΤ'

13. Ἐάν μετὰ τοῦ Κλημέντος ἐνδιετρίψαμεν περισσότερο περὶ τὴν Θεογνωσίαν, τοῦτο ἐπράξαμεν, διότι μόνον διὰ τῆς ἀληθοῦς Θεογνωσίας καταλαμβάνεται καὶ ἡ ἀληθῆς Ἀνθρωπογνωσία. Ὁ ἄνθρωπος εἶναι κατὰ τὴν Εὐαγγελικὴν Διδαχὴν «εἰκὼν Θεοῦ». Τὸν Θεὸν λοιπὸν τὸν ἀληθῆ γνωρίζων ὁ ἄνθρωπος, γνωρίζει πράγματι καὶ ἀληθεία καὶ ἑαυτὸν καὶ καταλαμβάνει τὸν δι' ὃν προώρισται σκοπὸν, ποῖα δ' εἶναι δι' αὐτὸν τὰ πρακτέα, ποῖα δὲ τὰ φευκτέα. Ἄλλαις λέξεσιν, διὰ τῆς ἀληθοῦς Θεογνωσίας, ὁ ἄνθρωπος ἀνάγεται εἰς τὴν τοῦ Ἀγαθοῦ κατάληψιν, ὡς τοῦ μόνου ἐφετοῦ, δι' οὗ ὁ ἄνθρωπος μακαρίζεται, προάγεται καὶ συνθεοῦται μετὰ τοῦ ὑπερτάτου Ἀγαθοῦ, ἤτοι αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ! Διὸ καὶ ὁ Κλήμης ἀναφωνεῖ

μετὰ τοῦ Παροιμιαστοῦ (8,22): «Κύριος ἐκτίσέ με ἀρχὴν ὁδῶν αὐτοῦ εἰς ἔργα αὐτοῦ» καὶ (Παροιμ. 2,6) «Κύριος δίδωσι σοφίαν, καὶ ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ γνῶσις καὶ σύνεσις». Ἡ Θεογνωσία ὁδηγεῖ εἰς τὴν Θεοσέβειαν, λέγει ὁ Κλήμης: «Θεοσέβεια δέ, ἐξομοιοῦσα τῷ Θεῷ κατὰ τὸ δυνατόν τὸν ἄνθρωπον, κατάλληλον ἐπιγράφεται διδάσκαλον Θεόν, τὸν καὶ μόνον ἀπεικάσαι κατ' ἀξίαν δυνάμενον ἄνθρωπον Θεῷ» (Κλήμ. Προτρ. 8,197C). Ἔτι καὶ ἔτι βοᾷ καὶ διακηρύττει ὁ σοφώτατος Κλήμης τὴν τῆς Γραφῆς ἀλήθειαν: «Ἡ μὲν γὰρ τοῦ Θεοῦ εἰκὼν ὁ Λόγος αὐτοῦ· καὶ υἱὸς τοῦ Νοῦ γνήσιος, ὁ θεῖος Λόγος, φωτὸς ἀρχετυπον Φῶς· εἰκὼν δὲ τοῦ Λόγου, ὁ Ἀνθρωπος. Ἀληθινὸς ὁ νοῦς ὁ ἐν ἀνθρώπῳ, ὁ κατ' εἰκόνα τοῦ Θεοῦ καὶ καθ'

ὁμοίωσιν διὰ τοῦτο γεγενῆσθαι λεγόμενος, τῇ κατὰ καρδίαν φρονήσει τῷ θεῷ παρειαζόμενος Λόγω, καὶ ταύτῃ λογικὸς» (Αὐτόθι 8,212/3Α).

14. Ὁ Κ λ ή μ η ς, ὁ θαυμαστής τοῦ Ἀνθρώπου, ὁ τὴν Ἀνθρωπογνωσίαν κτησάμενος, ὅσον ὀλίγοι καὶ τὴν ἀληθῆ Θεογνωσίαν διὰ τῆς Θεοσεβείας ἀποδείξας, γεγυῖα τῇ φωνῇ καλεῖ τὸν «Ἀνθρωπον» νὰ γίνῃ ἀληθῆς «Ἀνθρωπος». Πρὸς τοῦτο ἔν μόνον ἀπαιτεῖται, τὸ ν' ἀναγνωρίσῃ τὸν δημιουργόν του καὶ νὰ ὁμολογήσῃ τοῦτον ὡς Πατέρα του: «Ἀνθρώπος εἶ, τὸ κοινώτατον ἐπιζήτησον, τὸν δημιουργήσαντά σε· Υἱὸς εἶ, τὸ ἰδιαίτατον ἀναγνώρισον, τὸν Πατέρα» (Προτρ. 8,213Β). Ὁ ἄνθρωπος, ὅστις οἰκοδομεῖται ἐν δικαιοσύνῃ, τὰ ἔργα τῆς δικαιοσύνης ἐπιτελῶν, οὗτος ἐπέτυχε τὴν πρὸς τὸ θεῖον ἐξομοίωσιν, ὅσον τοῦτο εἶναι δυνατὸν εἰς τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν. «Ἐῶρες τὸν Θεόν; Ἐχεις τὴν ζωὴν» (8,224Α), ἀναφωνεῖ ὁ Κ λ ή μ η ς. «Ζητήσωμεν οὖν, ἵνα καὶ ζήσωμεν». Μή λησμονεῖ, ὅτι «ἀθάνατος Ἀνθρωπος, δικαιοσύνη οἰκοδομούμενος, ἐν ᾧ τὰ λόγια τῆς ἀληθείας ἐγκεχάρακται. Ποῦ γὰρ ἀλλαχθῆ ἢ ἐν σώφρονι ψυχῇ δικαιοσύνην ἐγγραπτέον; Ποῦ ἀγάπην; Αἰδῶ δὲ ποῦ; Πραότητα δὲ ποῦ»; (8,224Β).

15. Ἀναγνωρίζει ὁ σοφώτατος Κ λ ή μ η ς, ὅτι ἀντιτίθενται πολλοὶ τοῖς λόγοις τῆς σοφίας. Ἀναγνωρίζει ὅτι πολλοὶ καὶ μάλιστα Νέοι, ἐκβαρβαρούμενοι καὶ ἀποκτηνούμενοι ὑπὸ τῶν παθῶν καὶ τῶν ἡδονῶν, ἀδυνατοῦσι ν' ἀπαλλαγῶσι τοῦ λασπώδους κλοιοῦ, ἢ καὶ ἀντιτίθενται εἰς τὴν

κάθαρσιν: «Οἱ δέ, σκολήκων δίκην, περὶ τέλματα καὶ βορβόρους, τὰ ἡδονῆς ρεύματα, καλινδοῦμενοι, ἀνονήτους καὶ ἀνοήτους ἐκβόσκονται τρυφάς, ὅ ὡ δ ε ι ς τ ι ν ἔ ς ἄ ν θ ρ ω π ο ι . . . Ἔ γ ε ς γ ἄ ρ , φ η σ ῖ ν , “ ἡ δ ο ν τ α ι β ο ρ β ὄ ρ ω μ ἄ λ λ ο ν ἢ κ α θ α ρ ῶ ὕ δ α τ ι · κ α ι ἐ π ῖ φ ο ρ υ τ ῶ μ α ρ γ α ῖ ν ο υ σ ι ” , κ α τ ἄ Δ η μ ὸ κ ρ ι τ ο ν » (Προτρ. 8,205Α/Β).

Νομίζει τις, ὅτι ὁ Κ λ ή μ η ς ζῆ ἐν μέσῳ ἡμῶν καὶ βλέπει τὰς ἐκτροπὰς τοῦ ἀνθρώπου τῆς σήμερον, ἐκτροπὰς θρησκευτικῶν ἀρχῶν καὶ πεποιθήσεων, ἐκτροπὰς ἰδεῶν καὶ ἀξιῶν, ἐκτροπὰς κοινωνικοῦ βίου καὶ φυλετικῶν διακρίσεων· ἐκτροπὰς ἀνηθίκου βίου καὶ ἀνηθικῶν ἀπαιτήσεων· ἐκτροπὰς σαρκοπαθείας, ἡδονικῶν ἀπολαύσεων, ἀτομοκρατίας, φιλαυτίας, φιλαργυρίας, ἀπληστίας, ἀκρασίας, ἀναιδεΐας, φαυλοκρατίας, συνελόντι δ' εἰπεῖν, ἐγωπαθείας καὶ μισαλλοδοξίας. Ὅθεν καὶ κραυγαλέα τῇ φωνῇ κηρύττει πρὸς πάντας τοὺς ἀνθρώπους, τοὺς ἐν τῷ ψεύδει ζῶντας, τοὺς ἀνθρώπους τῆς ἐποχῆς του, ἀλλὰ καὶ τῆς ἐποχῆς μας καὶ πασῶν τῶν ἐποχῶν: «Μὴ δῆτα οὖν, μὴ δῆτα ἐξανδραποδισθῶμεν, μηδὲ ὕδεις γενώμεθα, ἀλλ' ὡς τέκνα φωτὸς γνήσια, ἀναθρήσωμεν καὶ ἀναβλέψωμεν εἰς τὸ φῶς, μὴ νόθους ἡμᾶς ἐξελέγξῃ ὁ Κύριος, ὥσπερ ὁ ἥλιος τοὺς ἀετούς. Μετανοήσωμεν οὖν, καὶ μεταστῶμεν ἐξ ἀμαθίας εἰς ἐπιστήμην, ἐξ ἀφροσύνης εἰς φρόνησιν, ἐξ ἀκρασίας εἰς ἐγκράτειαν, ἐξ ἀδικίας εἰς δικαιοσύνην, ἐξ ἀθεότητος εἰς Θεόν» (Κλήμ. Προτρ. 8, 205Β).

(Συνεχίζεται)

ΚΩΝ. Γ. ΜΠΟΝΗΣ

Καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ ΤΗΣ ΑΝΤΙΟΧΕΙΑΣ

“ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΝ,”

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΔΟΣΙΟΥ ΣΤ' — Η ΚΗΔΕΙΑ ΕΙΣ ΒΗΡΥΤΟΝ ΚΑΙ ΔΑΜΑΣΚΟΝ — Ο ΕΠΙΚΗΔΕΙΟΣ ΛΟΓΟΣ — Η ΕΚΛΟΓΗ ΚΑΙ ΕΝΘΡΟΝΙΣΙΣ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΗΛΙΟΥ ΤΟΥ Δ'.

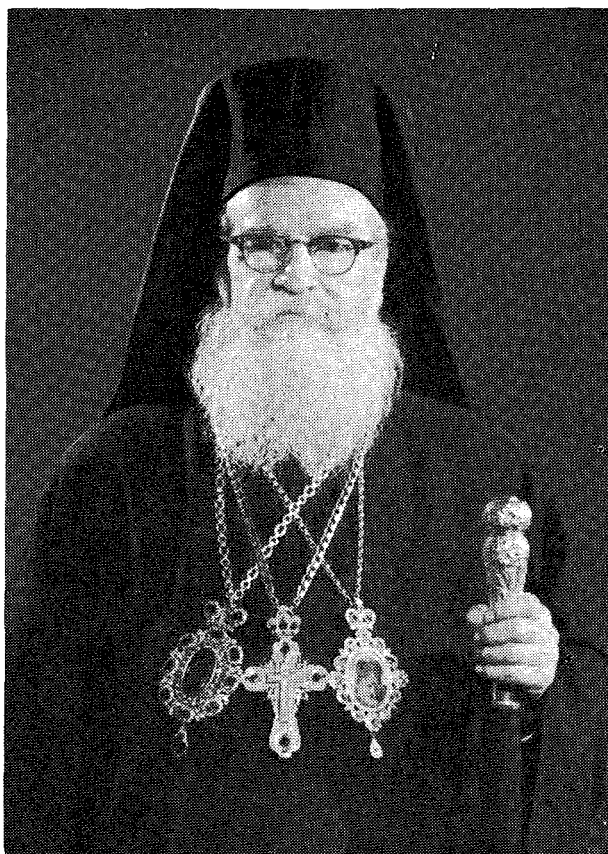
Τὸ Σάββατον 19ην Σεπτεμβρίου καὶ ὥραν 11.20' ἐξεδήμησεν πρὸς Κύριον ὁ ἀπὸ τετραετίας ἀσθενῶν, συνεπεὶα θρομβώσεως, ἐν τῷ Νοσοκομείῳ τῆς Βηρυτοῦ Γέροντος Πατριάρχης τῆς Ἀντιοχείας κυρὸς Θεοδόσιος ὁ ΣΤ'. Ἡ εἰδησις μετεδόθη εἰς τὴν Ἱεράν Σύνοδον, καθ' ἣν στιγμὴν αὕτη συνεδρίαζεν ἐκτάκτως ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον διὰ νὰ εὔρη λύσιν τινὰ πρὸς τερματισμὸν τοῦ πατριαρχικοῦ ζητήματος, τὸ ὁποῖον ἀπὸ 4 ἐτῶν ἀπησχόλει τὴν Ἐκκλησίαν. Ἀμέσως οἱ συνοδικοὶ ἀρχιερεῖς διακόψαντες τὴν συνεδρίαν κατήλθον εἰς τὸν Ναόν, ὅπου ἐτέλεσαν τρισάγιον προσευχηθέντες ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς αὐτοῦ.

Εἰς τὴν Βηρυτὸν ἀμέσως μετὰ τὸν εὐτρεπισμὸν τοῦ νεκροῦ, ἤρχισαν αἱ προετοιμασίαι διὰ τὴν κηδεῖαν, τελεσθεῖσαν τὴν Δευτέραν 21 Σεπτεμβρίου, ἥτοι δύο ἡμέρας ἀπὸ τοῦ θανάτου του, εἰς τὸν ἐκεῖ καθεδρικὸν ναὸν μετὰ πάσης ἐπισημότητος, προεξάρχοντος τοῦ σεβ. μητροπολίτου Βηρυτοῦ κ. Ἡλία Σαλίβι, συγχωροστατούντων ὅλων τῶν σεβ. ἀρχιερέων τοῦ Λιβάνου. Παρῆσαν ὁ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας τοῦ Λιβάνου, ὁ Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως, Ὑπουργοί, ὁ Πρόεδρος τῆς Βουλῆς, αἱ τοπικαὶ ἀρχαί, ὁ Ἑλλην Πρέσβυς κ. Μοσχόπουλος μετὰ τοῦ προσωπικοῦ τῆς Πρεσβείας, τὸ Διπλωματικὸν σῶμα, οἱ ἀρχηγοὶ τῶν Ξένων Δογματῶν καὶ τῶν ἄλλων θρησκειῶν, τὰ Διοικ. Συμβούλια τῶν Ὁρθοδόξων Κοινοτήτων, οἱ μαθηταὶ τῶν Σχολείων καὶ ἄπειρα πλήθη πιστῶν. Τὸν ἐπικηδεῖον λόγον ἐξεφώνησεν ὁ σεβ. μητροπολίτης Βραζιλίας κ. Ἰγνάτιος, ἐξάρας τὰς ἀρετὰς τοῦ μεταστάντος Πατριάρχου. Τιμὰς ἀπέδωκε τμημα στρατοῦ μετὰ τῆς μουσικῆς αὐτοῦ.

Ἀμέσως μετὰ τὴν ἀπόλυσιν τῆς νεκρωσίμου ἀκολουλουθίας ἐσχηματίσθη ἡ νεκρικὴ πομπή, ἡ ὁποία συνώδευσε τὸ σκήνωμα τοῦ Πατριάρχου μέχρι τινός, ὅτε ἐπεβιβάσθη ἐπὶ τῆς νεκροφόρου διὰ τὴν μεταφορὰν αὐτοῦ εἰς τὴν Δαμασκόν, ἥτις ἐγένετο μετὰ τῶν προσηκουσῶν τιμῶν τῆ συνοδείᾳ πολλῶν αὐτοκινήτων, ἐφ' ὧν ἐπέβαινον οἱ ἐπίσημοι.

Εἰς τὰ σύνορα Λιβάνου καὶ Συρίας ἦτο παρατεταγμένον ἐν Τάγμα στρατοῦ με ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Διοικητὴν τοῦ Στρατοῦ καὶ τὸν Νομάρχην τῆς περιοχῆς, ὅπερ καὶ ἀπέδωκε τὰς κεκανονισμένας τιμὰς.

Εἰς τὴν Δαμασκὸν ὑπεδέχθησαν ἐν βαθείᾳ θλίψει τὴν νεκρικὴν πομπὴν ἔξω τοῦ Πατριαρχικοῦ Ναοῦ οἱ σεβ. Ἱεράρχαι με ἐπὶ κεφαλῆς τὸν σεβ. μητροπολίτην Χαλεπίου κ. Ἡλίαν, Τοποτηρητὴν τοῦ Πατριαρχικοῦ

Ὁ αἰδὶμος Πατριάρχης Ἀντιοχείας Θεοδόσιος ΣΤ'

† 19 - 9 - 1970

Θρόνου, ὁ ἱερός κλῆρος καὶ πλῆθος λαοῦ ὑπὸ τοὺς πενθίμους ἤχους τῶν κωδῶνων. Τοῦ φερέτρου τοποθετηθέντος ἐπὶ ἐξέδρας εἰς τὸν σωλέαν τοῦ ναοῦ, ἐτελέσθη τρισάγιον καὶ ἀμέσως ἤρχισε τὸ λαϊκὸν προσκύνημα, τὸ ὁποῖον διεκόπη τὴν πρωτὴν τῆς Πέμπτης, ὅτε ἐτελέσθη ἡ κηδεῖα.

Τὴν πρωτὴν τῆς Πέμπτης (24 Σεπτεμβρίου), κατὰ τὸ τυπικὸν τοῦ Πατριαρχείου, ἐτελέσθη εἰς τὸν Πατριαρχικὸν ναὸν ἡ θεία λειτουργία εἰς ἀτμόσφαιραν πένθιμον, προεξάρχοντος τοῦ Τοποτηρητοῦ σεβ. Μητροπολίτου Χαλεπίου κ. Ἡλία καὶ συνιερουργούντων τῶν σεβ. μητροπολιτῶν τοῦ θρόνου, ἐτι δὲ καὶ τῶν ἀποσταλέντων ἀντιπροσώπων τοῦ Οἴκουμ. Πατριαρχ-

χειού Θεοφ. Ἐπισκόπου Δέρβης κ. Κοσμᾶ, τοῦ Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας σεβ. Μητροπολίτου Κεντρῶας Ἀφρικῆς κ. Κυπριανοῦ, τοῦ Πατριαρχείου Ρωσίας Ἐπισκόπου Ποντόλσκ κ. Ἐρμογένους καὶ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος Μητροπολίτου Μυτιλήνης κ. Ἰακώβου. Ὁ θρόνος ἦτο πενθίμως διακεκοσμημένος καὶ οἱ κώδωνες ἐκρούοντο πενθίμως καθ' ὄλην τὴν διάρκειαν τῆς λειτουργίας καὶ τῆς κηδείας.

Μετὰ τὴν ἀπόλυσιν ἐτελέσθη ἡ νεκρώσιμος ἀκολουθία τῆ συμμετοχῇ ὄλων τῶν σεβ. ἱεραρχῶν καὶ τοῦ ἱεροῦ κλήρου, προσεζῶροντος τοῦ σεβ. Τοποτηρητοῦ. Ὅλοι οἱ ἐπίσημοι εἶχον λάβει ἐγκαίρως τὰς θέσεις των. Παρῆσαν οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν προέδρων τῆς Δημοκρατίας Λιβάνου καὶ τῆς Δημοκρατίας Συρίας, 2 Ὑπουργοί, ἀντιπρόσωποι τῶν δύο Κυβερνήσεων, ὁ Ἑλλην Πρέσβυς κ. Εὐσ. Καλαμιδης μετὰ τοῦ προσωπικοῦ τῆς Πρεσβείας, οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν ξένων Κρατῶν, οἱ ἀρχηγοὶ τῶν Ξένων Δογματῶν καὶ τῶν ἄλλων θρησκειαῶν, τὰ Διοικ. Συμβούλια τῶν Ὁρθόδοξων Κοινοτήτων, ἄλλοι ἐπίσημοι, ἡ Ὁρθόδοξος Χριστιανικὴ νεολαία καὶ ἄπειρα πλήθη πιστῶν. Ἡ νεκρώσιμος ἀκολουθία ἐψάλη εἰς τὴν ἀραβικὴν καὶ τὴν ἑλληνικὴν. Εἰς τὸ τέλος, ὁ σεβ. Μητροπολίτης Βύβλου καὶ Βοτρῶν (Ὁρους Λιβάνου) κ. Γεώργιος ἐξεφώνησε ὑπέροχον ἐπικήδειον λόγον, μεστὸν ὑψηλῶν ἰδεῶν καὶ νοημάτων διὰ τε τὸ ἔργον τοῦ ἀειμνήστου Πατριάρχου καὶ τὸ ἐπισκοπικὸν ἀξίωμα.

Ἀποσπῶμεν ἐξ αὐτοῦ τμῆμα μεταφρασθὲν ὑπὸ τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Δέρβης κ. Κοσμᾶ, ὅπου διατυπῶνται οἱ κυριώτεροι χαρακτηρισμοὶ τῆς προσωπικότητος τοῦ ἀειμνήστου Πατριάρχου:

«Ὁ ἄνθρωπος εἶναι μορφή, τῆς ὁποίας ἀξιάζει ἡ διαύγεια, ὅσον περισσότερο πλησιάζει πρὸς τὴν αἰωνιότητα. Καὶ ὁ Θεοδόσιος ὁ ΣΤ' ἐν τῇ διανόειά τούτῃ ἀποτελεῖ μορφήν, ἣτις δύναται νὰ χρησιμοποιηθῇ ὡς ἐξαίρετον παράδειγμα ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν. Ὁ αἰδίδιμος Πατριάρχης κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς σταδιοδρομίας αὐτοῦ εὐρέθη πλησίον τοῦ μεγάλου Πατριάρχου Γρηγορίου τοῦ Δ', ὃν καὶ ἐξέλαβεν ὡς ἰδανικὸν πρότυπον. Ἐν Ἀμίδι (Διαρβεκίρ) κατέλαβε, νεαρός ἔτι ὢν, ὑπεύθυνον θέσιν καὶ ἀποδιδάκτος ἀνεδείχθη ἐκεῖ ἐν πολλοῖς. Ἐκαλλιέργησε τὴν ἐκμάθησιν ξένων γλωσσῶν καὶ ἐνέκλυεν εἰς τὴν γλωσσομάθειαν, ὥστε ἡ γλῶσσα ἦν ἠγάπησεν μετὰ πάθους καὶ ἐτελειοποιήθη ἐν αὐτῇ, κατέστη ὁ κόσμος ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἔζη καὶ τὸ βιβλίον ἐν τῷ μονῆρῳ βίῳ ἀπέβη ὁ παντοεινὸς του σύντροφος. Δι' ὃ οὐδέποτε ἀφίστατο τῆς καλλιτείας καὶ εὐφραδειας οὔτε κατὰ τὴν τελευταίαν ταύτην δοκιμασίαν, ἣν καὶ αὐτὸς καὶ ἡ Ἐκκλησία του, ὡς γνωστὸν, διήλθον. Σαγηνευτικὸς ἐν τῇ τελετοουργίᾳ, ἣς ὀπῆξεν ἱεροφάντης καὶ τηρητής, οἶονε μετ' ὄρκου, τῆς Ὁρθόδοξου ἐπιβλητικότητος καὶ μεγαλοπρεπειας, ἠγάπα ἐν αὐτῇ τοὺς νηστεύοντας καὶ τοὺς ἀδιαλείπτως προσευχομένους, ἐμπνεόμενος ἐν πᾶσι τούτοις ὑπὸ τῶν λόγων τοῦ Ἀποστόλου «τὴν καλὴν παρακαταθήκην φύλαξον διὰ πνεύματος ἁγίου τοῦ ἐνοικοῦντος ἐν ὑμῖν».

Ὁ τρισμακάριστος μεταστὰς ὀπῆξε γέννημα τῆς συντηρητικῆς τάσεως, ὥστε εἰς τινας ἐφάινετο ὅτι ἦτο ὑπερβολικὸς ἐν τῇ συντηρητικότητι ταύτῃ. Καὶ ὁμως ἡ ἀσθηρότης του ἐνίστε ἐγγυώριζε νὰ ἐμφανίζηται εἰς τινα σημεῖα ἐπὶ τὸ ἐπιεικέστερον, κατ' οἰκονομίαν χαριζομένη τὴν πυγμὴν τοῦ νόμου, ἀλλὰ ὅταν ἐθίγοντο τὰ «ἅγια» τότε ἐνεφανίζετο πιστὸς τηρητής τῆς νομιμότητος καὶ εἰς τὸ ἔπακρον «ἀτεγκτος». Οὐχ ἦτρον καὶ ὁ φόβος τοῦ Θεοῦ διεμόρφωνε ἐντὸς ἑαυτοῦ «καρδίαν συντετριμμένην», ἐξ ἣς ἀνέβλυζεν λεπτότης αἰσθημάτων, ἰδίᾳ κατὰ τὴν περίοδον τῆς τελευταίας αὐτοῦ ἀσθενείας. Οὐδόλως ἔθεν, ἀμφίβολον, ὅτι ὁ ψυχολογικὸς αὐτοῦ τύπος ἦτο καρπὸς συναισθηματισμοῦ, ὅστις δὲν ἠρέμει οὔτε ἠσύχαζεν, εἰμὴ μόνον ὅταν ὅλα τὰ ἀνθρώπινα διεξήγοντο κατὰ τὸ παύλειον λόγιον «εὐσχημόνως καὶ κατὰ τάξιν».

Τῇ ἀληθείᾳ, ὁ ἐπίσκοπος πέφυκεν συντηρητικὸς, ἐφ' ὅσον αἶρει ἐπὶ τῶν ὤμων αὐτοῦ ἴδρυμα ἱστορικῆς βαρύτητος. Κατ' ἀνάγκην δὲ στρέφει τὰ ὄμματα καὶ πρὸς τὰ ὀπίσω, ἵνα τὴν ἐμπειπιστευμένην κληρονομίαν σώων μεταλαμπαδεύσῃ καὶ ἐπὶ τῆς ἀκραιότητος αὐτῆς ἀγρυπνήσῃ. Ἡ τήρησις τῆς παρακαταθήκης ὁμως δὲν ἐπιτογγάνεται μόνον διὰ τῆς ἐπισωρευσεως γνώσεων ἢ διὰ τῆς ἀπαριθμήσεως δοξασιῶν, ἀλλὰ διὰ τῆς ἐμφυσήσεως ἐν αὐτῇ ζωῆς, ἵνα ζῶσα διοχετεύεται εἰς τὰ πνεύματα καὶ τὰς ψυχὰς τῶν πιστῶν.

Προχωρῶν εἰς τὸν λόγον του ὁ ὀμιλητής, ὑπεγράμμισε τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἀειμνήστου Πατριάρχου διὰ τὴν νεολαίαν, ἔστω καὶ ἂν αὕτη ἐνίστε ἐτήριε προκλητικὴν στάσιν. Ἦτο βέβαιος, ὅτι ἔστω καὶ ἡ πρόκλησις αὕτη ἠδύνατο νὰ προκαλέσῃ θεομουργὸν κίνησιν εἰς ὅλα τὰ στρώματα τῆς κοινωνίας. Διὰ τοῦτο καὶ πολλάκις τινὰς τῶν ἐγγύς πρὸς αὐτὸν νέων ἐνεθάρρυνε διὰ τοῦ ἀποστολικοῦ «Μηδεὶς σου τῆς νεότητος καταφρονεῖτω».

Ἐνέκλυεν εἰς τὴν μελέτην τοῦ Κανονικοῦ Δικαίου. Ἦτο ὁμως φιλεισηθικός, ἂν καὶ ἡ εἰρήρη αὕτη δὲν ἦτο πολλάκις εὐκόλως κατορθωτή, καθ' ὅσον τὸ πολίτευμα τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν εἶναι δημοκρατικόν, ἀναπότρεπτος δὲ ἦτο ἀσφαλῶς ἡ ἀντίθεσις ἐνίστε πρὸς τὰ μέλη τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου».

Ἀναφερόμενος εἰς τὸ ὀμιλητής εἰς τὸ ζήτημα τῆς μεταθέσεως τοῦ αἰδίδιμου Πατριάρχου ἐκ τῆς Ἐπαρχίας Τύρου καὶ Σιδῶνος εἰς τὴν Ἐπαρχίαν Τριπόλεως διὰ μεμονωμένης ἀποφάσεως, ἀνευ δηλονότι τῆς γνώμης τῶν Λαϊκῶν, ὑπεγράμμισε τὴν περαιτέρω λίαν ἀποτελεσματικὴν συνεργασίαν τοῦ Πατριάρχου μετὰ τοῦ λαϊκοῦ στοιχείου καὶ ἐτόνισεν, κατὰ τὸν μεταστάντα, ὅτι οὔτε ὁ Ἐπίσκοπος πρέπει νὰ προβαίη εἰς ἄκρατον δεσποτισμὸν, ἀγνοῶν τελείως τὸ λαϊκὸν στοιχεῖον, ἀλλ' οὔτε καὶ οἱ ἐκπρόσωποι τοῦ λαοῦ νὰ παραγκωνίζον τὴν ἐπισκοπικὴν ἐξουσίαν, ἐφ' ὅσον καὶ ἡ Γραφὴ ἐπιβάλλει καὶ εἰς αὐτούς, ὅπως πείθονται τοῖς ἠγουμένοις καὶ ὑπακούουν εἰς αὐτούς. Διετύπωσε δὲ ἐν προκειμένῳ τὴν σκέψιν τοῦ ἀειμνήστου, ὅτι ἡ σχέσις μεταξὺ Ἐπισκόπου καὶ τοῦ ποιμνίου ἀποτελεῖ καὶ μυστήριον, ὡς πᾶσα σχέσις ἀγάπης, ἣτις δὲν

δύναται να τυποποιηθῆ ἔκχονομένη εἰς προκατασκευασμένον ἔκμαγεῖον.

Μετὰ ταῦτα προσῆλθον, τόσον οἱ ἐπίσημοι ὅσον καὶ ὁ λαὸς εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τῆς ὑποδοχῆς τοῦ Πατριαρχείου, πενθίμως διακεκοσμημένην, διὰ νὰ ὑποβάλλουν τὰ συλλυπητήριά των εἰς τὸν σεβ. Τοποτηρητῆν.

Τὸ ἀπόγευμα καὶ περὶ ὥραν 4ην ἐγένετο ἡ ταφή. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον προσῆλθον εἰς τὸν ναὸν οἱ σεβ. ἀρχιερεῖς, ἡ Πατριαρχικὴ αὐλὴ, ὁ ἱερεὸς κλήρος καὶ τινὲς ἐκ τῶν προυχόντων. Μετὰ τὸ τρισάγιον, τὸ ὁποῖον ἐτελέσθη ὑπὸ τοῦ σεβ. Τοποτηρητοῦ, τῇ συμμετοχῇ τῶν δύο ἄλλων ἀρχιερέων, τοῦ Ρώσου καὶ τοῦ Ἑλλήνου, μετεφέρθη μὲ ἀργὸν βᾶδισμα καὶ ἐν θλίψει πολλῇ, ὑπὸ τῶν ἀρχιερέων αἰρόμενον, τὸ φέρετρον εἰς τὸ προαύλιον τοῦ ναοῦ, ὅπου ὑπάρχει τὸ Μανσωλεῖον τῶν Πατριαρχῶν, καταβιβασθὲν μετ' εὐλαβείας εἰς τὴν κρύπτην, ὅπου καὶ ἐναπετέθη διὰ τὸν αἰῶνον ὕπνον».

Συλλυπητήρια τηλεγραφήματα ἀπεστάλησαν εἰς τὸ Πατριαρχεῖον ἀπὸ ὅλας τὰς Χριστιανικὰς Ἐκκλησίας τοῦ κόσμου, Ὁρθοδόξους καὶ μὴ, πλεῖστα δ' ὅσα ἀπὸ τὰς ἐκκλησιαστικὰς Ἐπαρχίας τοῦ θρόνου καὶ πολλὰ ἐξ Ἑλλάδος. Μεταξὺ αὐτῶν ἦσαν τοῦ Ἑλλήνου Βασιλέως Κωνσταντίνου, τοῦ Προέδρου τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως καὶ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν.

Ὁ Μακαριώτατος ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν ἀπέστειλεν τὸ κάτωθι τηλεγράφημα:

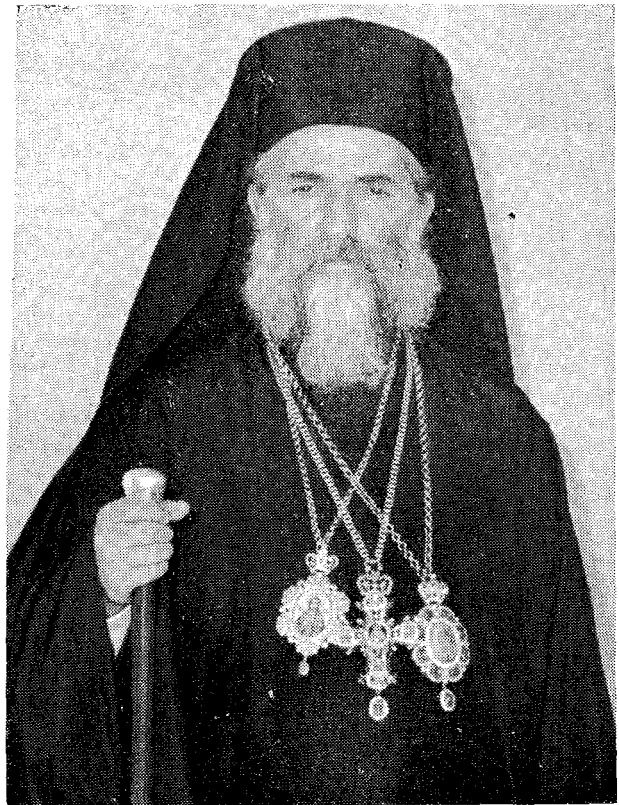
«Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, βαθύτατα τεθλιμμένη ἐκ τῆς ἀγγελίας τῆς πρὸς Κόρινθον ἐκδημίας τοῦ μακαρίου μνήμης Μακαριωτάτου Πατριάρχου Ἀντιοχείας Θεοδοσίου, ἀνδρὸς μεγίστου προσεγγόντος ἐπιτηρείας εἰς τὴν Ὁρθόδοξον ἡμῶν Ἐκκλησίαν, εὐχεται ὅπως ὁ Κύριος ἡμῶν ἀναπαύσῃ μετὰ δικαίων τὴν μακαρίαν αὐτοῦ ψυχὴν καὶ ἀναδείξῃ διάδοχον ἀντάξιον τοῦ ἀπεθνήκοντος Πατριάρχου ἐπ' ἀγαθῷ τῆς ἀγιωτάτης ἡμῶν Ἐκκλησίας. Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Μυτιλήνης κ. Ἰάκωβος, Πρόεδρος τῆς Μονίμου Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Ὑποθέσεων Ἐξωτερικοῦ, θὰ ἐκπροσωπήσῃ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὴν ἐπιικήδειον ἀκολουθίαν.

† Ὁ Ἀθηνῶν ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ, Πρόεδρος»

Η ΕΚΛΟΓΗ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἔχουσα ὑπ' ὄψιν τὰς σχετικὰς διατάξεις τοῦ Κανονισμοῦ, κατὰ τὰς ὁποίας ὁ νέος Πατριάρχης δέον νὰ ἐκλεγῆ ἐντὸς 8 ἡμερῶν ἀπὸ τοῦ θανάτου, συνῆλθεν εἰς ἕκτακτον συνεδρίαν τὴν Παρασκευὴν 25 Σεπτεμβρίου, 6ην ἡμέραν ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ μακαριστοῦ Πατριάρχου, διὰ νὰ ἐκλέξῃ τὸν διάδοχον αὐτοῦ. Συμμετείχον 11 μητροπολίται καὶ εἰς βοηθός, ὅστις ἐξετέλει χρῆθ Πατρ. Ἐπιτρόπου. Γε-

νομένης προσευχῆς καὶ ἀναγνωσθέντος τοῦ Κανονισμοῦ, καθηρτίσθη τὸ τριπρόσωπον ψηφοδέλτιον ἀποτελεσθὲν ἐκ τῶν σεβ. Μητροπολιτῶν Χαλεπίου κ. Ἡλιοῦ, Βραζιλίας κ. Ἰγνατίου καὶ Τριπόλεως κ. Ἡλιοῦ. Εἶτα κατελυθῶσα ἡ Ἱερὰ Σύνοδος εἰς τὸν Πατριαρχικὸν ναόν, προέβη μετὰ τὴν τελεσθεῖσαν ἀκολουθίαν εἰς τὸν διὰ κανονικῶν ψήφων ἀνάδειξιν τοῦ νέου Πατριάρχου. Ὡς τοιοῦτος ἀνεδείχθη, παμψηφεί, ὁ μητροπολίτης Βερροίας καὶ Ἀλεξανδρέττας (Χαλεπίου) κ. Ἡλίας.

Ἡ Α. Μ. ὁ νέος Πατριάρχης Ἀντιοχείας κ. Ἡλίας Δ'

Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐκλογῆς ἀνεκουνώθη διὰ τῆς κρούσεως τῶν κωδῶνων. Τὰ εὐρισκόμενα εἰς τὸν περίβολον τοῦ ναοῦ πλήθη ἐδέχθησαν μετὰ ζητωκραυγῶν καὶ ἄλλων θερμῶν ἐκδηλώσεων τὸ χαρμόσυνον ἀγγελμα, ὅταν δὲ ἐξήρχετο ἀπὸ τὸν ναὸν ὁ νέος Πατριάρχης μετὰ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου διάτροροι ἠκούοντο ἐν μέσῳ πυροβολισμῶν καὶ χειροκροτημάτων αἰ φωναι ἀξίως». Κατόπιν πάντες προσῆλθον εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Πατριαρχείου, διὰ νὰ ὑποβάλλουν τὰ συγχαρητήριά των.

Η ΕΝΘΡΟΝΙΣΙΣ

Τὴν Κυριακὴν 27ην Σεπτ. καὶ περὶ ὥραν 11 π.μ. ἐτελέσθη μετὰ πάσης ἐπισημότητος ἡ ἐνθρόνισις τοῦ νέου Πατριάρχου. Κατὰ τὴν ἐπικρατοῦσαν τυπικὴν διάταξιν, προηγήθη ἡ θεία λειτουργία, ἥτις ἐτελέσθη

μετ' ἐξαιρετικῆς λαμπρότητος, προεξάρχοντος τοῦ Μακ. Πατριάρχου καὶ συνιερουργούντων 12 μητροπολιτῶν, ἐν οἷς περιελαμβάνοντο ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Δέρβης κ. Κοσμάς ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ Οἴκ. Πατριάρχου, ὁ ῥώσος ἐπίσκοπος Ποντόλσκ κ. Ἐρμογένης, ἀντιπρόσωπος τοῦ Πατριαρχείου τῆς Ρωσίας, καὶ ὁ Μητροπολίτης Μυτιλήνης κ. Ἰακώβος ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου καὶ τῆς περὶ Αὐτὸν Ἱερᾶς Συνόδου. Κατὰ τὴν τάξιν ἢ ὁποῖα ἐπικρατεῖ εἰς τὸ Πατριαρχεῖον Ἀντιοχείας ὁ Πατριάρχης μόνον φέρει μίτραν καὶ ράβδον. Ὁ δεξιὸς χορὸς ἔψαλεν ἑλληνιστὶ καὶ ὁ ἀριστερὸς ἀραβιστὶ. Αἱ ἐκφωνήσεις γίνονται ἐναλλάξ ἑλληνιστὶ καὶ ἀραβιστὶ. Ὁ ναὸς ἦτο κατὰ μέσους κόσμου, ὅταν δὲ ἐπλησίασεν ἡ ὥρα τῆς ἐνθρονίσεως ἐπληρώθησαν ὁ περίβολος τοῦ ναοῦ, ἡ αὐλὴ τοῦ Πατριαρχείου καὶ οἱ παρακείμενοι δρόμοι.

Περὶ τὴν 11ην ὥραν, γενομένης τῆς ἀπολύσεως, ἤρξατο ἡ τελετὴ τῆς ἐνθρονίσεως. Προσῆλθον ἀντιπρόσωποι τῶν δύο προέδρων τῆς Δημοκρατίας τοῦ Λιβάνου καὶ τῆς Συρίας, ἀντιπρόσωποι τῶν δύο Κυβερνήσεων (Ἵπουργοὶ) καὶ τῆς Βουλῆς, ὁ Ἑλλην Πρέσβυς τῆς Δαμασκού κ. Εὐστάθιος Καλαμίδας μετὰ τοῦ προσωπικοῦ τῆς Πρεσβείας, οἱ ἀρχηγοὶ ὄλων τῶν ἐν Δαμασκῷ ξένων δογμάτων καὶ ἄλλων θρησκείων, οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν Ξένων Κρατῶν, τὰ προεδρεῖα τῶν Ὁρθοδόξων Κοινοτήτων, τῶν διαφόρων Συλλόγων καὶ Ὁργανώσεων καὶ πολλοὶ ἐκπρόσωποι τῶν λοιπῶν Ἐπαρχιῶν τοῦ θρόνου, τὸ Διοικ. Συμβούλιον τῆς Ὁρθοδόξου Χριστιανικῆς Νεολαίας μετὰ τῶν μελῶν αὐτοῦ, ἅτινα μὲ πολλὴν ἀγάπην περιβάλλον τὸν νέον Πατριάρχην καὶ ἄπειρα πλήθη πιστῶν, ἅτινα κατέκλυσαν ἀσφυκτικῶς τὸν παμμέγιστον ναόν.

Κατὰ τὸ τυπικὸν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀντιοχείας ἡ τέλεσις τῆς ἐνθρονίσεως ἐγένετο ὡς ἑξῆς: Ὁ Πατριάρχης μετὰ τὴν ἀπόλυσιν, τὴν ὁποῖαν ἐποίησατο ἀπὸ τῆς ὡραίας πύλης, ἐστράφη πρὸς ἀνατολάς, ἐκφωνήσας τὸ «Εὐλόγητός ὁ Θεὸς ἡμῶν...». Εἶτα οἱ δύο ἀρχαιότεροι ἀρχιερεῖς τοῦ θρόνου παρέλαβον τὸν νέον Πατριάρχην καὶ τὸν ἐγκατέστησαν εἰς τὴν «Καθέδραν» τοῦ συνθρόνου, ἐνῶ οἱ λοιποὶ ἐντὸς τοῦ Ἱ. Βήματος ἔψαλλον τρίς, τὸ «Εὐλόγητός εἰ Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν...». Μετὰ ταῦτα, τοῦ Πατριάρχου ὄντος εἰς τὸ σύνθρονον, ὁ πρωτοδιάκονος ἐξεφώνησεν ἀπὸ τῆς ὡραίας πύλης τὴν φήμην τοῦ Πατριάρχου, ἣν ἔψαλον, ἐναλλάξ, ὁ Κλῆρος καὶ οἱ χοροὶ τῶν Ψαλτῶν. Εἰς τὸ τέλος τοῦ τρίτου, ὁ Πατριάρχης κατέρχεται ἀπὸ τοῦ συνθρόνου καὶ ἵσταται εἰς τὴν ὡραίαν πύλιν, εὐλογῶν τὸν λαόν. Εἶτα ὁ ἀρχιεραγματεὺς τῆς Ἱ. Συνόδου ἀνέγνωσε τὸ ὑπόμνημα τῆς ἐκλογῆς τοῦ Πατριάρχου, ὁ δὲ πρῶτος τῆς τάξεως τῶν ἀρχιερέων ἔδωκεν εἰς τὸν Πατριάρχην τὴν ράβδον, ἀναγγείλας τὸ «λάβε τὴν ράβδον ταύτην κλπ». Κατόπιν πάντες οἱ ἀρχιερεῖς ἐξερχόμενοι συνοδεύουσι τὸν Πατριάρχην, ὅστις ἀνέρχεται ἐπὶ τοῦ θρόνου ὑπὸ τὰς ζωγράφους ἐπευφημίας καὶ τὰ χειροκροτήματα κλήρου καὶ λαοῦ.

Εἶτα ἠκολούθησαν αἱ προφωνήσεις, ἀπὸ τοῦ θρόνου τοῦ ἐναντι τοῦ ἀρχιερατικοῦ κειμένου, τῶν ἀντιπροσώπων, τοῦ Οἴκουμενικοῦ Πατριαρχείου Θεοφ. Ἐπισκόπου Δέρβης κ. Κοσμά, τοῦ Πατριαρχείου Ρωσίας Ἐπισκόπου Ποντόλσκ κ. Ἐρμογένους, καὶ τοῦ Σεβασμ. Μητροπολίτου Μυτιλήνης κ. Ἰακώβου, ὅστις εἶπε τὰ κάτωθι:

«Μακαριώτατε καὶ Θειώτατε Πατριάρχα τῆς μεγάλης Θεουπόλεως Ἀντιοχείας καὶ πάσης Ἀνατολῆς Κύριε Κύριε Ἥλια.

Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμος καὶ ἡ περὶ αὐτὸν Ἱερὰ Σύνοδος πληροφορηθεῖσα, ἕναχος, τὴν πρὸς Κύριον ἐκδημίαν τοῦ μακαριστοῦ Πατριάρχου Θεοδοσίου, ἀπέστειλαν με ὡς ἐκπρόσωπόν των εἰς τὴν πόλιν αὐτὴν τὴν ἱστορικὴν, διὰ νὰ παραστῶ εἰς τὰς ἐξοδίους τελετὰς καὶ νὰ μετᾶσχω εἰς τὰς κοινὰς προσευχὰς διὰ τὴν ἀνάπαυσιν τῆς μακαρίας ψυχῆς αὐτοῦ.

Ἦδη διὰ νεωτέρας ἐντολῆς μοι ἀνέθηκαν νὰ τοὺς ἐκπροσωπήσω εἰς τὴν τελετὴν τῆς ἐνθρονίσεως τοῦ διαδόχου. Χαίρει χαρὰν μεγάλην ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, «ἦτις ἔσται παντὶ τῷ λαῷ» αὐτῆς, διότι ἡ σεπτὴ Ἱεραρχία τοῦ Πατριαρχικοῦ θρόνου Ἀντιοχείας ἐκτιμήσασα τὰ ἐξαιρετὰ προσόντα καὶ τὰ ψυχικὰ χαρίσματα, ποὺ στολίζουν τὴν τιμίαν ψυχὴν σας, ἔτι δὲ ἀποβλέπουσα εἰς τὴν ἐνότητα τῆς Τοπικῆς Ἐκκλησίας, ἐπ' ἐσχάτων δοκιμασθεῖσαν, καθοδηγούμενη δὲ ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἔθετο, διὰ κανονικῶν ψήφων, Ὑμᾶς Μακαριώτατε, εἰς τὴν κορυφὴν τῆς, ἵνα («μὴ ὁ λύχνος») παραμένη «ὑπὸ τὸν μῦθον ἀλλ' ἐπὶ τὴν λυχνίαν καὶ λάμπη πᾶσι τοῖς ἐν τῇ οἰκίᾳ».

Ἄς λάμπη, λοιπόν, Μακαριώτατε, εἰς αὐτὴν τὴν Χριστιανικὴν κοιλάδα τῆς Ἀνατολῆς, τὸ «φῶς Ὑμῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων», ὅπως ἴδωσιν ὕμῶν τὰ καλὰ ἔργα καὶ δοξάσωσι τὸν πατέρα ἡμῶν τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς» καὶ ὃν ἀπέστειλε Ἰησοῦν Χριστὸν εἰς τὸν κόσμον, ὅστις ἐστὶν ὁ Δομήτωρ τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν.

Μακαριώτατε,

Δὲν εἶσθε ἄγνωστος εἰς τοὺς Ἕλληνας. Ὅλοι γνωρίζομεν εἰς τὴν Ἑλλάδα τοὺς ἱστορικοὺς δεσμούς, οἱ ὅποιοι συνδέουν ἀρρήκτως τὰς δύο Ἐκκλησίας, τὴν Ἑλληνικὴν καὶ τὴν τῆς Ἀντιοχείας. Καὶ εἶναι οἱ δεσμοὶ οὔτοι ἀκατάλυτοι. Οὐδεμίαν δύναμις δύναται νὰ τοὺς διαρρήξῃ. Γνωρίζομεν ἀκόμη καὶ τοὺς ἰδικούς σας ἀγῶνας, τοὺς ὁποίους διεξάγετε μετὰ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν, διὰ τὴν διατήρησιν τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Πίστεως, τὴν ὁποῖαν μεγάλοι καὶ ἐνδοξοὶ πατέρες τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας ἐθεμελίωσαν εἰς αὐτὴν τὴν περιοχὴν, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τὴν καρδίαν τῆς Ἀνατολῆς.

Ἐσπουδάσατε τὴν ἱερὰν ἐπιστήμην τῆς Θεολογίας εἰς τὴν κατὰ Χάλκην μεγαλώνουμον Σχολήν. Ἐκεῖ εἰς τὴν ὠραίαν καὶ γραφικὴν νῆσον τοῦ Οἴκου-μενικοῦ Πατριαρχείου, παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Βοσπόρου, ὅπου ἡ θεοφροῦνητος πόλις τοῦ Βυζαντίου, ἐνετροφήσατε εἰς τοὺς ἀειθαλεῖς πνευματικοὺς λειμῶνας. Ἐκεῖ ἡ ψυχὴ σας ἐνεβάτευσεν εἰς τὰ ἄδυστα τῆς θεολογικῆς γνώσεως καὶ τῆς ἑλληνικῆς σοφίας. Γνωρίζομεν ὅτι ἀγαπᾶτε τὴν πνευματικὴν τροφὴν σας, τὴν πατρίδα τῶν Ἑλλήνων. Δι' αὐτὸ σήμερον ἡ χαρὰ ὅλων ἡμῶν τῶν Ἑλλήνων εἶναι μεγάλη καὶ ἀνέκφραστος.

Ἐἴθε ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ, («ἡ τὰ ἀσθενῆ θεραπεύουσα καὶ τὰ ἐλλείποντα ἀναπληροῦσα»), νὰ ἐνδυναμώσῃ τὴν Ἑμετέραν Μακαριότητα εἰς τὸ μέγα καὶ τραχὺ ἔργον, ποῦ ἔχει νὰ ἐπιτελέσῃ ἐν ἀγαστῇ συμπνοίᾳ μετὰ τῶν ἄλλων ἀδελφῶν τοῦ σώματος τῆς Ἱεραρχίας καὶ τῶν ἄλλων ἐκκλησιαστικῶν παραγόντων, οὓς θὰ ἀναζητήσῃ ἐκ τε τοῦ εὐαγοῦς κλήρου καὶ τοῦ εὐσεβοῦς λαοῦ, καὶ εἴθε τοῦτο νὰ φέρῃ καρπὸν πολὺν, οὐ μόνον διὰ τὸ κλέος τῆς παλαιάτου ταύτης Ἐκκλησίας, οὐ μόνον διὰ τὴν ἐνότητα σύμπαντος τοῦ Χριστιανικοῦ κόσμου, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν παλινόστησιν τῆς γλυκυτάτης, τῆς πολυποθῆτου εἰρήνης, ἡ ὁποία, κρίμασιν οἷς εἶδε Κύριος, ἐφραγαδεύθη ἀπὸ τὰ δύστηνα αὐτὰ μέρη, ὅπου σήμερον διαδραματίζεται ἡ μεγάλη τραγωδία τῆς Μέσης Ἀνατολῆς.

Ἄς προσευχηθῶμεν ἰδιαιτέρως περὶ τούτου καὶ ἄς παρακαλέσωμεν τὸν Κύριον καὶ δοτῆρα παντός ἀγαθοῦ, νὰ ἀποκαταστήσῃ τὴν χαρὰν καὶ τὴν γαλήνην.

Ἐἴησαν τὰ ἔτη σας, Μακαριώτατε, μακρὰ καὶ τιμημένα, μεστὰ ὑγείας καὶ δυνάμεως πολλῆς».

Μετὰ τὰς οὕτως γενομένας προσφωνήσεις, ὁ Πατριάρχης ἐξεφώνησε τὸν ἐνθρονιστήριον λόγον, ὃν θὰ δημοσιεύσωμεν προσεχῶς εἰς τὴν «Ἐκκλησίαν».

Μετὰ ταῦτα, οἱ χοροὶ ἔψαλον τὸν πολυχρονισμὸν τοῦ Πατριάρχου, ὅστις ἀφοῦ ἠύλόγησε τὰ πλήθη, κατήλθεν ἀπὸ τοῦ θρόνου, ἐπλησίασε τοὺς ἐκπροσώπους τῶν Προέδρων τῶν Δημοκρατιῶν Συρίας καὶ Λιβάνου ὡς καὶ τοὺς ἀντιπροσώπους τῶν Κυβερνήσεων, οὓς καὶ ἠὺχαρίστησεν, καὶ εἶτα ὑπὸ τὰς θερμὰς καὶ συγκινητικὰς ἐκδηλώσεις τοῦ λαοῦ προὐχώρησε εἰς τὸ προαύλιον τοῦ ναοῦ διὰ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Πατριαρχείου, ἡγουμένων τῶν λαβάρων, τῶν ἐξαπτερό-

γων, τοῦ ἱεροῦ Κλήρου καὶ τῶν ἀρχιερέων, διὰ νὰ ἀνέλθῃ τὰς κλίμακας τοῦ Πατριαρχικοῦ μεγάρου. Τὸ τι ἔγινε δὲν περιγράφεται. Παρὰ τὰς προσπάθειας, ἃς κατέβαλεν ἡ Ἀστυνομία, τῇ βοήθειᾳ τῶν προσκόπων, δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ τηρηθῇ ἡ τάξις. Ἐνα θρησκευτικὸν παραλήρημα, ἕνας ἀκράτητος ἐνθουσιασμοὸς εἶχε καταλάβει τοὺς πάντας. Οἱ περισσότεροι ἔκλαιον ἀπὸ τὴν χαρὰν των. Ζήτηω ὁ Πατριάρχης! Ζήτηω ἡ Ὁρθοδοξία! Ἦσαν τὰ συνθήματα ποῦ ἐδόδουν τὴν ἀτμόσφαιραν. Ἐὰν δὲ εἰς αὐτὰ προσθήσῃ τις τὰς χαρμοσύνους κωδωνοκρουσίας, τὰ ἐμβατήρια τῆς μουσικῆς, τὰς ψαλμωδίας τῶν χορῶν, τοὺς συνεχεῖς πυροβολισμοὺς, τοὺς παραδόξους ἀλλαγαμοὺς τῶν γυναικῶν, οἵτινες δὲν ἦσαν τίποτε ἄλλο, ὡς μᾶς ἔλεγον, παρὰ λείψανα τοῦ «ἀ λ α λ ἄ φ» καὶ τοῦ «ἐ λ ε λ ἐ φ» τῶν γυναικῶν τοῦ Βυζαντίου, ποῦ ἐξεδήλωναν μὲ αὐτὰ τὴν χαρὰν καὶ τὸν ἐνθουσιασμόν των εἰς τὰ μεγάλα χαρμόσυνα γεγονότα, θὰ ἠδύνατο νὰ εἴπῃ τις, ὅτι εἰς σπανίας περιπτώσεις λαμβάνουν χώραν τοιοῦτου εἴδους εἰλικρινεῖς ἐκδηλώσεις ἀγνοῦ καὶ ἱεροῦ ἐνθουσιασμοῦ.

Ὁ Πατριάρχης διελθὼν, μετὰ κόπου πολλοῦ, διὰ μέσου αὐτῆς τῆς ἀνθρωποθαλάσσης, εἰσῆλθεν εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τῶν τελετῶν τοῦ Πατριαρχείου, ὅπου φέρων πλήρη τὴν στολήν του, ἐδέχθη τὰ συγχωρητήρια τῶν ἐπισήμων καὶ τοῦ λαοῦ. Ἐπὶ ἄρας διήρκεσε τὸ προσκύνημα. Μετὰ ταῦτα παρετέθη γεῦμα, εἰς ὃ παρεκάθησαν ὁ Πατριάρχης, οἱ κ. κ. Ὑπουργοί, οἱ σεβ. ἀρχιερεῖς καὶ πολλοὶ ἐκ τῶν προυχόντων.

Ὅλαι αἱ ἐφημερίδες τῆς Δαμασκού καὶ τῆς Βηρυτοῦ, ἐξ ἀφορμῆς τῆς Πατριαρχικῆς ἐκλογῆς, ἐδημοσίευσαν τὴν φωτογραφίαν τοῦ νέου Πατριάρχου, ἀφιέρωσαν δὲ ὠραῖα ἄρθρα καὶ ἔγραψαν εὐμενῆ σχόλια, δι' ὧν ἐξαιρέται ἡ ἐπικρατήσασα βαθεῖα σύνεσις εἰς τοὺς συνοδικούς, ὥστε οἱ πάντες νὰ μείνουν μέχρι τέλους ἠνωμένοι καὶ ἀδιάσπαστοι περὶ ἐν πρόσωπον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐνεπιστεύθησαν τὰς εὐθύναις τοῦ πατριαρχικοῦ ἀξιώματος. Ἄς σημειωθῇ ὅτι πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ὀρθοδόξους ἄραβας εἰς τὴν Δαμασκὸν ἀποτελοῦν ἡγετικά στελέχη μέσα εἰς τὴν κοινωνίαν καὶ κατέχουν ὑψηλὰς θέσεις εἰς τὴν διοίκησιν τοῦ Κράτους, εἰς τὴν ἀνωτάτην Παιδείαν καὶ εἰς τὸν ἐπιστημονικὸν κόσμον, ἀγαποῦν δὲ καὶ σέβονται τὸ Πατριαρχεῖον καὶ ἐν γένει τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν.

† Ὁ Μυτιλήνης ΙΑΚΩΒΟΣ

ΟΙ ΚΑΡΠΟΙ ΤΗΣ ΑΘΕΙΑΣ*

«Δι' ὄλης τῆς νυκτός κοπιᾶσαντες
οὐδὲν ἐλάβομεν». Λουκ. ε', 5.

Ἡ ἐποχή μας, ὁ 20ὸς αἰὼν, ἐγεννήθη μὲ τὰς καλυτέρας καὶ μεγαλυτέρας προσδοκίας. Οἱ πνευματικοὶ ὁδηγοὶ τοῦ τέλους τοῦ 19ου αἰῶνος, ὅλοι ἢ σχεδὸν ὅλοι, λίγο ἢ πολὺ, ἐπηρεασμένοι ἀπὸ τὴν ἄρνησιν καὶ τὴν ἀθεϊαν, ἐπανηγύριζαν. Καὶ διεκήρυτταν, ὅτι ὁ 20ὸς αἰὼν θὰ εἶναι ὁ αἰὼν τῆς ἀνθρωπίνης εὐτυχίας. Οἱ ἄνθρωποι, ἐλεύθεροι ἀπὸ τὰς προκαταλήψεις τῆς θρησκείας καὶ τὰ δεσμὰ τῆς πίστεως θὰ ἀνακαλύψουν τὴν χαρὰν καὶ τὸ νόημα τῆς ζωῆς. Ὁ 20ὸς αἰὼν, χωρὶς Θεόν, χωρὶς πίστιν, χωρὶς θρησκείαν—διετυμπάνιζαν—θὰ μεγαλοουργήσῃ, θὰ εὐτυχίση.

Ἔτσι ἄρχισε ἡ ἐποχή μας. Μία ἐποχή ἀθεΐας καὶ ἀπιστίας ἀπὸ τὴν κοῦνια τῆς. Καὶ ἄρχισε πλέον ἡ ἀπιστία νὰ κυβερνᾷ τὴν ἐποχὴν μας. Ὅλας τὰς μορφὰς τῆς ζωῆς καὶ τῆς δραστηριότητος τοῦ ἀνθρώπου.

Ἡ γλεῦθ τοῦ Θεοῦ ἐνέπνεε καὶ ἐμπνέει τὴν λογοτεχνίαν καὶ κάθε μορφήν πνευματικῆς δημιουργίας. Ἡ ἀπουσία ἢ ἡ ἄρνησις τοῦ Θεοῦ ἔδιδε καὶ καὶ δίδει τὰ θέματα εἰς τὸ ἀκρόαμα, τὸ θέαμα, τὸν κινηματογράφο. Αἱ κοινωνικαὶ σχέσεις καὶ αἱ διεθνεῖς ἀκόμη ἐρρυθμίζοντο καὶ ρυθμίζονται ὄχι βέβαια ἀπὸ τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ ἀπὸ τὸ δυσᾶγγέλιον τῆς ἀθεΐας. Ὅταν π.χ. ὁ Χίτλερ ἐκτιζε τοὺς φούρνους τοῦ Ἄουσβιτς δὲν ἐφήρμοζε βέβαια τὸν Χρυσὸν Κανόνα τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἀλλὰ τὸ «πιστεύω» τοῦ μίσους τοῦ ἀθεϊσμοῦ. Τὰ ὑψηλὰ στρώματα τῆς κοινωνίας ἡμιλλῶντο καὶ ἀμιλλῶνται μὲ τὰ κατώτερα εἰς ἓνα ἀγῶνα ἀποκηρύξεως καὶ καταπατήσεως τῶν χριστιανικῶν ἀρχῶν καὶ πεποιθήσεων. Μεγάλοι καὶ μικροί, γέροντες μετὰ νεωτέρων, ἀντίτιθετοι καὶ ἀντίπαλοι εἰς ἄλλα ζητήματα, εἰς ἓνα συναντῶνται : εἰς τὴν ἄρνησιν τῆς πίστεως καὶ τὴν ἀθεϊαν. Καὶ αὐτὸ βέβαια ὑπῆρξε τὸ πνεῦμα, τὸ ὁποῖον ἐπεκράτησε καὶ ἐπικρατεῖ ἐκτός κυρίως τῆς Ἑλλάδος. Εἰς τὴν Εὐρώπην, τὰς χώρας τοῦ Παραπετάσματος, τὴν Ἀμερικὴν καὶ ὀλόκληρον τὸν κόσμον. Ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν χώραν μας δὲν ἔλειψαν καὶ δὲν λείπουν καὶ σήμερα αἱ ἐπιδράσεις τοῦ ἀθεϊσμοῦ.

Ἐκυβέρνησε λοιπὸν ἡ ἀθεΐα 70 ἀπὸ τὰ 100 χρόνια τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος. Καὶ εἶναι καιρὸς πλέον νὰ ζητήσωμεν λογαριασμόν. Νὰ τῆς ζητήσωμεν εὐθύνας. Καὶ νὰ τὴν καλέσωμεν νὰ μᾶς ἀπαντήσῃ εἰς ἓνα ἀπλοῦν ἐρώτημα: Τί καρποὺς ἔδωσε εἰς τὴν ἀνθρωπότητα;

* Λόγος ἐκφωνηθεὶς εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν Ναὸν Ἀθηνῶν τὴν Κυριακὴν 27-9-70.

Τὴν ἀπάντησιν δὲν χρειάζεται νὰ τὴν περιμένωμεν ἀπὸ κάποιον ἐκπρόσωπον τοῦ ἀθεϊσμοῦ. Διότι δὲν εἶναι εὐκόλος διὰ τοὺς ἀθεοὺς. Διότι ἡ ἀπάντησις εἶναι συγχρόνως καὶ ὁμολογία. Ἡ ὁμολογία τῆς ἀποτυχίας. Καὶ ἐπειδὴ τὴν ἀποτυχίαν τοῦ ἀθεϊσμοῦ ὅλοι μας, σὰν παιδιὰ τῆς ἐποχῆς, τὴν ἔχομε διαπιστώσει, δι' αὐτὸ καὶ ὁ καθένας μας ἠμπορεῖ νὰ δώσῃ τὴν ἀπάντησιν εἰς τὸ ἐρώτημα: τί καρποὺς ἔδωσε ἡ ἀθεΐα;

Τί λοιπὸν καρποὺς ἔδωσε ἡ ἀθεΐα;

Πολλοὺς καὶ κακοὺς. Ὁ πρῶτος ὑπῆρξεν ὁ πόλεμος. Ὁ Πρῶτος Παγκόσμιος Πόλεμος. Καὶ ὁ σάπιος αὐτὸς καρπὸς ἐδημιούργησε καὶ ἓνα δεύτερον σάπιον καρπὸν: τὸν Δεύτερον Παγκόσμιον Πόλεμον, τὸν ὁποῖον ἐξήσαμεν ὅλοι. Οἱ ἄμμουδιές τῆς Ἐρήμου, οἱ Στέπες τοῦ Βορῶ καὶ τὰ νησιά τοῦ Εἰρηρηνικοῦ ἐγέμισαν μὲ πτώματα παλληκαριῶν. Ὁκτώμισιν ἑκατομμύρια ἦσαν τὰ θύματα τοῦ Α' Παγκοσμίου Πολέμου. Πενήντα τέσσαρα ἑκατομμύρια τὰ θύματα, ποὺ ἐγεύθησαν τὸν δεύτερον σάπιον καρπὸν τοῦ δένδρου τῆς ἀθεΐας, τὰ θύματα τοῦ Β' Παγκοσμίου Πολέμου. Καὶ μετὰ τὸν πόλεμον ὑπῆρξαν καὶ ἄλλοι καρποὶ. Ὁ Θεὸς ἐχάρισε εἰς τὴν ἀνθρωπότητα τὸ δῶρον τοῦ τεχνικοῦ πολιτισμοῦ. Διὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν μας. Διότι ἐγίναμεν πολλοὶ ἐπάνω εἰς τὸν πλανήτην αὐτόν. Καὶ ὁ τεχνικὸς πολιτισμὸς περιήλθεν εἰς τὰ χέρια τῆς ἀθεΐας καὶ ἐγένετο ἀπειλή καὶ κατὰρα διὰ τὴν ἀνθρωπότητα. Ἔτσι ὁ φόβος, ἡ ἀγωνία καὶ τὸ ἄγχος ὑπῆρξαν οἱ καρποὶ, ποὺ ἐγεύθησαν αἱ μεταπολεμικαὶ γενεαί. Ἀλλὰ ἡ ὀλιβερὰ συγκομιδὴ δὲν ἐτελείωσε. Διότι ὑπάρχουν καὶ σύγχρονοι καρποὶ τοῦ δένδρου τῆς ἀθεΐας. Εἶναι ἡ σαρκολατρεία, ἡ χυδαίότης καὶ ὁ μηδενισμὸς, ποὺ ὅλοι μας γευόμεθα σήμερα...

Καὶ ἄς ληφθῇ ὑπ' ὄψιν, ὅτι ὁ 20ὸς αἰὼν δὲν ἐτελείωσε. Ἡ μέση σημερινὴ γενεὰ καὶ ἡ νεωτέρα θὰ ἔχουν τὸ φοβερὸν προνόμιον νὰ παρακολουθήσουν τὰ τριάντα τελευταῖα χρόνια τοῦ αἰῶνος μας. Καὶ τὰ προγνωστικὰ δὲν εἶναι καθόλου ἐνθαρρυντικά. Εὐαίσθητες καὶ ταλαντοῦχες ψυχὲς διαισθάνονται, ὅτι καὶ πολλὰ ἄλλα πικρὰ ποτήρια θὰ μᾶς ποτίσῃ ὁ αἰώνας μας μέχρι νὰ τελειώσῃ. Ὑπάρχουν μάλιστα καὶ μερικοὶ ποὺ διακηρύττουν, ὅτι τὰ τελευταῖα αὐτὰ χρόνια δὲν εἶναι 12 παρὰ 5' διὰ τὸν πολιτισμὸν μας, οὔτε κἂν ἡ 12η, ἢ 24η ὥρα, ἀλλὰ ἡ 25η ὥρα, πέρα δηλ. ἀπὸ τὸ ὄριον ὑπάρξεως καὶ πολὺ πλησίον εἰς τὴν ὀλοκληρωτικὴν καταστροφὴν καὶ κατάρρευσιν τοῦ πολιτισμοῦ, ποὺ ἐθεμελιώθη «ἐπὶ τὴν ἄμμον» τοῦ ἀθεϊσμοῦ.

Εἰς τὸ ἐρώτημα λοιπὸν τί καρποὺς ἔδωσε ὁ ἀθεϊσμός, ἡ ἀνθρωπότης μὲ ἓνα στόμα θὰ ἠμποροῦσε νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν ὁμολογίαν τοῦ ἀποστόλου Πέ-

ΤΟ ΠΑΡΕΚΚΛΗΣΙΟΝ ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ Β' ΠΕΤΡΟΒΙΤΣ - ΝΙΕΓΚΟΣ

ΕΘΝΙΚΟΝ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΜΝΗΜΕΙΟΝ ΤΟΥ ΜΑΥΡΟΒΟΥΝΙΟΥ

Ἐπὶ ἱκανὰ ἤδη ἔτη εἰς τὴν Γιουγκοσλαβίαν ἀσκείται ἐντονωτάτη πολεμικὴ διὰ τοῦ τύπου—τόσον τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ, ὅσον καὶ τοῦ κρατικοῦ—περὶ τῆς ἀντικαταστάσεως ἢ μὴ τοῦ ἐπὶ τοῦ ὄρους Λοβτσένι παρεκκλησίου, ἀνεγερθέντος εἰς μνήμην ἐνὸς τῶν λαοφιλεστέρων προσωπικότητων τῆς Σερβικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, τοῦ Πέτρου Β' Πέτροβιτς - Νιέγκος, ἐπιφανεστάτου Μητροπολίτου καὶ ἡγεμόνος τοῦ Μαυροβουνίου, διὰ νεωτέρου μαυσωλείου. Ὁ θεῖος τοῦ Πέτρου Β' Πέτροβιτς, ὡσαύτως ἐπίσκοπος καὶ ἡγεμὼν τοῦ Μαυροβουνίου, ὀνόματι Πέτρος ὁ Ἅγιος, ζῶν ἔτι ἐθεωρεῖτο ἅγιος καὶ κοιμηθεὶς ἐδόξασθη ὑπὸ τοῦ Θεοῦ διὰ πολλῶν θαυμάτων. Λόγω τοῦ χαρακτήρος καὶ τῆς σπουδαιότητος τοῦ ὄλου θέματος, ἡ ἱερά καὶ δικαία ἀντίδρασις τῆς Ὁρθοδόξου Σερβικῆς Ἐκκλησίας, ὅπως πάση θυσίᾳ ἀποτρέψῃ τὴν ἐκ μέρους τῶν Ἀρχῶν τοῦ Μαυροβουνίου κατεδάφισιν ἢ μετατόπισιν τοῦ παρεκκλησίου, προεκάλεσε βαθεῖαν αἰσθησιν ὄχι μόνον εἰς τὸν πνευματικὸν κόσμον τῆς Γιουγκοσλαβίας, ἀλλὰ καὶ παγκοσμίως. Ἡ ἀντίδρασις εἶναι εὐλογος καὶ ἔντονος λόγῳ τῆς προσωπικότητος τοῦ Πέτρου Β' Πέτροβιτς - Νιέγκος, ὅστις καίτοι ἀπεβίωσε νέος, εἰς ἡλικίαν 38 ἐτῶν, δὲν ἦτο μόνον ἐξαιρετος ποιμὴν τῆς Ἐκκλησίας καὶ θαυμαστός

ἡγεμὼν τοῦ Μαυροβουνίου, ἀναδειχθεὶς ἡρωϊκὸς ἀγωνιστὴς κατὰ τῶν Τούρκων, ἀλλὰ καὶ μέγας ποιητὴς καὶ φιλόσοφος. Τὰ πλέον γνωστὰ ἔργα αὐτοῦ εἶναι: «Τὸ στεφάνι τοῦ ὄρους», «Ἡ σπῖθα τοῦ μικροκόσμου», «Ὁ Στέφανος ὁ μικρός», «Ὁ ἐρημίτης τοῦ Τσέτινιε» (Κετίγγης), «Ὁ Μαυροβούνιος πρὸς τὸν Παντοδύναμον Θεόν», «Ὁ ὕμνος τῆς νυκτός», «Πρὸς τὸ Λοβτσένι» κλπ. Τινὰ ἐκ τῶν ἔργων του μετεφράσθησαν εἰς διαφόρους εὐρωπαϊκὰς γλώσσας. Ὁθεν εὐλόγως θεωρεῖται οὗτος ἐφάμιλλος τῶν Δάντε Ἀλιγκιέρι, Μίλτωνος, Σολωμοῦ κ.ἄ.

Ὁ μέγας ἀνὴρ οὗτος, γνωστὸς πλέον ὑπὸ τὸ ὄνομα Νιέγκος, ὑπερβαλλόντως ἠγάπα τὸ ὄρος Λοβτσένι, εἰς τὸ ὁποῖον καὶ ὡς ποιμενόπαις συχνάκις περιπλανᾶτο. Ὅταν ἐπλησίαζεν ἡ ὥρα τοῦ θανάτου του τόσον περισσότερον ἠύξανεν ἡ ἀγάπη του πρὸς τὸ ὄρος Λοβτσένι. Τὸ ἔτος 1845 προσωπικῶς ἔθεσεν εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὄρους τούτου θεμέλιον λίθον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ταχέως ἀνηγέρθη μικρὰ Ἐκκλησία, προοριζομένη διὰ τὴν φύλαξιν τῶν ὁστῶν αὐτοῦ. Ὀλίγον χρόνον πρὸ τοῦ θανάτου του, καθὼς ἐβάδιζε ἀτενίζων τὸ ἠγαπημένον ὄρος, εἶπεν χαρακτηριστικῶς: «Οὐδέποτε πλέον θὰ χωρισθῶμεν». Εἰς δὲ τὴν διαθήκην του λέγει σαφῶς: «Ἐγὼ θέλω νὰ με ἐνταφιάσῃτε

τροῦ, εἰς τὸν σημερινὸν Εὐαγγέλιον. «Δι' ὅλης τῆς νυκτός κοπιάσαντες οὐδὲν ἐλάβομεν». Μέσα εἰς τὴν νύκτα τῆς ἀποστασίας μας, ἐβδομήντα ὀλόκληρα χρόνια, ἐμοχθήσαμε, αἵματοκυλισθήκαμε, ἐλιμοκτονήσαμε. Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα; «Οὐδὲν ἐλάβομεν». Δὲν πυργώσαμε τὴν εὐτυχία εἰς τὸν πλανήτην μας. Δὲν κατεκτήσαμεν τὸ Χρυσόμαλλον Δέρας τῆς χαρᾶς. «Οὐδὲν ἐλάβομεν». Μηδέν. Καὶ τὸ τραγικώτερον. Ἐκατρακυλίσσαμε καὶ πιὸ κάτω ἀπὸ τὸ μηδέν...

*

Μέσα ὅμως εἰς τὸ σκοτάδι τῆς ἀπιστίας ὑπάρχει Κάποιος, ὁ Ὅποιος, γεμᾶτος πόνον καὶ στοργήν, μᾶς παρακολουθεῖ. Εἶναι Ἐκεῖνος, πού ἀρνηθήκαμε. Ὁ ἀγαθὸς καὶ στοργικὸς Πατέρας μας, ὁ Θεός. Ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός. Στέκεται κοντά μας καὶ παρακαλεῖ νὰ τὸν βάλωμε μέσα εἰς τὴν βάρκα τῆς ἀγόνου ζωῆς μας.

Ἴδου ἡ εὐκαιρία νὰ ἐπανορθώσωμε τὸ λάθος τῆς ἐποχῆς μας. Νὰ δεχθοῦμε Αὐτόν, πού ἀπεδοκιμάσαμε. Νὰ πιστεύσωμε Αὐτόν, πού ἀρνηθήκαμε. Ν' ἀγαπήσωμε Αὐτόν, πού ἐμισήσαμε. Καὶ τὸ θαῦμα θὰ γίνῃ ξανά. Μέσα εἰς τὴν νύκτα θ' ἀνατείλῃ ὁ Ἥλιος τῆς Δικαιοσύνης. Μέσα εἰς τὸ σκοτάδι θ' ἀστράψῃ τὸ Φῶς τοῦ κόσμου. Ἡ ζωὴ μας θ' ἀναστηθῇ ἐκ τοῦ τάφου. Ἡ ἔρημος θ' ἀνθίσῃ ὡς κρίνον. Καὶ τὸ πλοῦριο τῆς ζωῆς μας θὰ γεμίσῃ μὲ «πλήθος ἰχθύων πολῶν».

Ἐὰν ἐπὶ τέλος μετανοήσωμεν καὶ ὡς ἄτομα καὶ ὡς λαοὶ καὶ ἐπιστρέψωμεν «ἐπὶ τὸν Θεὸν τὸν ζῶντα», ὑπάρχει ἐλπίς νὰ ἐπιζήσῃ ὁ πολιτισμὸς μας καὶ ὁ 21ὸς αἰὼν νὰ πάρῃ τὴν «ρεβάνς», νὰ γίνῃ ὁ αἰὼν τῆς Πίστεως καὶ ἄρα τῆς μεγάλης καρποφορίας καὶ εὐτυχίας τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ Κύριος νὰ τὸ δώσῃ!

† Ὁ Ἀρχελάου ΕΥΘΥΜΙΟΣ

εις εκείνην τὴν Ἐκκλησίαν ἐπὶ τοῦ Λοβτσένι... Αὕτη εἶναι ἡ τελευταία μου ἐπιθυμία, ἣν ἀπὸ ὑμᾶς ζητῶ νὰ ἐκπληρώσητε, καὶ «ἐὰν δὲν μοῦ δώσητε πίστιν Θεοῦ», ὅτι οὕτως θὰ πράξητε, ὅπως ἐγὼ θέλω, τότε θὰ σᾶς δώσω τὴν κατάραν μου, ἡ δὲ τελευταία ὥρα μου θὰ εἶναι δι' ἐμὲ ἡ πλέον λυπηρὰ καὶ αὐτὴν τὴν λύπην μου τὴν ἀφήνω εἰς τὴν ψυχὴν σας». Καταφανὲς καθίσταται ἐκ τῆς κατάρας ταύτης τὸ γεγονός, ὅτι ὁ Νιέγκος, προφητικῶς τῶ τρόπῳ, προέβλεψεν, ὅτι οἱ ἀπόγονοί του θὰ ἐπιχειρήσουν κάποια ἡμέραν νὰ ἀθετήσουν τὴν τελευταίαν του βούλησιν.

Τὸ παρεκκλήσιον τοῦ Νιέγκος κατεστράφη τὸ 1916 ὑπὸ τῶν Αὐστριακῶν, ἀνφοδομήθη δὲ τὸ 1925 ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σημείου, ἔνθα ἕως σήμερον ἀναπαύονται τὰ ὀστᾶ του.

Μία μικρὰ μερὶς τοῦ λαοῦ ἠγγνόησε τὴν τελευταίαν ἱερὰν βούλησιν τοῦ Νιέγκος, σχεδιάσασα τὴν ἀντικατάστασιν τῆς Ἐκκλησίας διὰ μαυσωλείου, ἡ κατασκευὴ τοῦ ὁποίου ἀνετέθη εἰς τὸν Ρωμαιοκαθολικὸν καλλιτέχνην Μέστροβιτς. Καὶ ὄντως τὸ μαυσωλεῖον κατεσκευάσθη, ἀλλ' οὐδὲν ἀπολύτως στοιχεῖον φέρει, ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ὁποίου νὰ φαίνεται ὅτι πρόκειται περὶ Ἀρχιερέως, ὅστις ἀκαταπαύστως ἐτόνιζε τὴν σημασίαν τοῦ Σταυροῦ ὡς συμβόλου πίστεως καὶ ἐλευθερίας. Τὸ μαυσωλεῖον κοσμεῖται ἀντιθέτως ἀπὸ δύο γυναϊκίας ἔμπροσθεν καὶ ἓνα ἀετὸν ὀπισθεν. Τὸ μνημεῖον αὐτὸ εἶναι παντελῶς ξένον πρὸς τὸ μεγαλεῖον τοῦ χριστιανικοῦ πνεύματος τοῦ Νιέγκος, καὶ ἀνάρμοστον πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν, τὴν ὁποίαν ὁ ἴδιος ἐκτίσεν.

Ὁ Πατριάρχης τῆς Ὁρθοδόξου Σερβικῆς Ἐκκλησίας κ. Γερμανὸς καταβάλλει μετὰ τῆς Ἱεραρχίας ὑπερανθρώπους προσπάθειάς πρὸς ἀποτροπὴν τῆς ἀντικαταστάσεως τῆς Ἐκκλησίας διὰ μαυσωλείου. Εἰδικώτερον ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Μαυροβουνίου κ. Δανιὴλ ὄχι μόνον κατεδίκασε μετὰ προφανοῦς αὐστηρότητος τὰ σχέδια, χαρακτηρίσας τοὺς εἰσηγητὰς χειροτέρους τῶν Γερμανῶν, ἀλλὰ καὶ προσέφυγεν εἰς τὸ Συμβούλιον Ἐπικρατείας τῆς Σοσιαλιστικῆς Δημοκρατίας τῆς Γιουγκοσλαβίας. Ἄτυχῶς τοῦτο ἐκήρυξεν ἑαυτὸ ἀναρμόδιον καὶ τὸ ζήτημα παρεπέμφθη εἰς τὸ Ἀνώτατον Δικαστήριον τοῦ Μαυροβουνίου. Τὴν προσπάθειαν αὐτὴν τῆς Ἐκκλησίας ἤδη τὴν ἐνισχύουν τὰ 70 τοῖς ἑκατὸν τοῦ πνευματικοῦ κόσμου τῆς Γιουγκοσλαβίας. Ἡ διαπρεπὴς λογοτέχνης Ἰσιδώρα Σέκουλιτς εἰς τὸ βιβλίον της «Εἰς τὸν

Νιέγκος» καταδικάζει τὰ σχέδια κατεδαφίσεως τοῦ παρεκκλησίου καὶ τὴν ἀντικατάστασιν του διὰ τοῦ ἔργου τοῦ Μέστροβιτς.

Θλιψὴν βαθυτάτην προκαλεῖ τὸ γεγονός ὅτι ὁ μικρὸς τὸν ἀριθμὸν λαὸς τοῦ Μαυροβουνίου, μέγας δὲ τὸ πνεῦμα καὶ γνωστὸς εἰς τὴν ἱστορίαν ὡς ἡρωϊκός, καυχώμενος διὰ τοὺς ἐνδόξους ἡγέτας του ἐπὶ Τουρκοκρατίας, ἐμφανίζεται σήμερον ὡς ἀπολέσας τὸ μέτρον τῶν ἀξιών καὶ τῆς τάξεως. Λησμονεῖ, ὁ ὑπερήφανος αὐτὸς λαός, ὅτι ὁ Νιέγκος διὰ τῆς ὑπερόχου πνευματικῆς ἀξίας του ὑπερέβη τὰ ὅρια τοῦ Μαυροβουνίου καὶ προκαλεῖ ἐνδιαφέρον ὄχι μόνον εἰς τοὺς λαοὺς τῆς Γιουγκοσλαβίας, ἀλλ' εἰς ὅλον τὸν κόσμον. Ὁ διαπρεπὴς Γάλλος Ἀκαδημαϊκὸς Gabriel Marcel ἔγραψε τὸν Ἰούνιον 1970 ἐντονώτατον ἄρθρον εἰς τὸ *Le Figaro Littéraire* προκαλέσαν βαθεῖαν αἵσθησιν παγκοσμίως.

Παρ' ὅλα ταῦτα, αἱ Τοπικαὶ Ἀρχαὶ τοῦ Μαυροβουνίου ἐπιμένουν εἰς τὴν ἀντικατάστασιν τοῦ ναοῦ διὰ τοῦ μαυσωλείου. Ἐὰν τὸ σχέδιον αὐτὸ πραγματοποιηθῇ τελικῶς, τοῦτο θὰ ἀποτελέσῃ πράξιν, ἡ ὁποία αἰωνίως θὰ μαρτυρῇ ὅτι εἷς ἔνδοξος καὶ προικισμένος λαὸς συνειδητῶς κατέστρεψεν ἐν ἱστορικὸν μνημεῖον ἀνυπολόγιστου ἀξίας καὶ ἱερὸν. Εἰς τὴν ἱστορίαν θὰ ἀναφέρεται ἡ πράξις αὕτη ὡς χαρακτηριστικὸν παράδειγμα περιφρονήσεως καὶ καταπατήσεως τῆς τελευταίας βουλήσεως ἑνὸς Ἀρχιερέως καὶ Ἡγεμόνος. Εὐχόμεθα ὅπως οἱ ἐπιδιώκοντες καὶ ἐμμένοντες εἰς τὴν ἀντικατάστασιν τοῦ ναοῦ διὰ μαυσωλείου τελικῶς ἀντιληφθοῦν, ὅτι τοῦτο θὰ ἀπετέλει βῆμα ἀνεπανόρθωτον, προκαλοῦν ἀπορίαν, διαμαρτυρίαν καὶ ἀγανάκτησιν παντὸς πνευματικοῦ ἀνθρώπου. Εὐχῆς ἔργον θὰ ἦτο, ἐὰν ἡ Ρωμαιοκαθολικὴ Ἐκκλησία ἤρχετο ἀρωγὸς τῆς Ὁρθοδόξου Σερβικῆς Ἐκκλησίας, οὕτως ὥστε νὰ φανῇ, ὅτι καὶ αὕτη ἐπιθυμεῖ, ὅπως ὁ ἱστορικὸς λαὸς παραμείνῃ ἐπὶ τοῦ Λοβτσένι ὅπως ἔχει, διὰ δὲ τὸ μαυσωλεῖον νὰ εὐρεθῇ ἄλλος καταλληλότερος τόπος. Εἰς τὸ παρεκκλήσιον τοῦ Λοβτσένι ὑπάρχουν ἄγια λείψανα, ὁ χῶρος εἶναι ἱερός, εἶναι τόπος λατρείας, τόπος προσευχῆς, ὅστις φέρει ἐντονὸν τὴν σφραγίδα τῆς προσωπικότητος τοῦ Νιέγκος, προσωπικότητος σαφῶς θρησκευτικῆς, ἥτις ἀντιπροσωπεύει ἓνα λαὸν καὶ μίαν ἐποχὴν. Ἀντιθέτως τὸ ἔργον τοῦ Μέστροβιτς, οἰαδήποτε καὶ ἂν εἶναι ἡ καλλιτεχνικὴ του ἀξία, εἶναι ἀσυμβίβαστον πρὸς τὸ πνεῦμα τοῦ Νιέγκος καὶ τοῦ Λοβτσένι.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

«Δράξαθε παιδείας».

Ἡ πλάνη ἢ τὸ ψεῦδος ὡς ἀλήθεια.

Τὸ ἐντὸς τοῦ Νοεμβρίου ἐορταζόμενον καὶ ἐν Ἑλλάδι Διεθνὲς Ἔτος Παιδείας ἔδωκεν ἀφορμὴν, ἵνα προβληθῆ εἰς τὴν ἡμετέραν πατρίδα τὸ αἴτημα τοῦ ἐκσυγχρονισμοῦ τῆς Παιδείας καὶ τῆς διὰ βίου ἐπιμορφώσεως, ἣτις εἶναι προϋπὸθεσις καὶ συντελεστής ἀγάπης, προόδου, εἰρήνης καὶ εὐτυχοῦς μέλλοντος.

Ὡς ἰδιαίτερος τονίζεται ἐν εἰδικοῖς μαθήμασι τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων ὅλων τῶν βαθμίδων, ἅτινα μετέχουν τοῦ ἐορτασμοῦ, ἢ κατ' ἐξοχὴν παιδεία εἶναι ἡ προσπάθεια τῆς δημιουργίας ὀλοκληρωμένων προσωπικοτήτων καὶ τῆς μορφώσεως τοῦ Χριστοῦ ἐν αὐτοῖς (Γαλ. δ', 19), ἵνα ἀποκτήσῃ ἡ ψυχὴ τῶν μορφουμένων τὸ ἀρχαῖον («πρωτόκτιστον κάλλος»), ὅπερ ὁ Δημιουργὸς ἔδωκεν εἰς αὐτήν. Ἡ παιδεία αὕτη ἔχει ὡς στόχον τῆς οὐχ ἀναιμικῆς («οὐμανιστικῆς») ιδεώδη ἐμμόνου καὶ ἐνδοκοσμικοῦ χαρακτήρος, ἀλλὰ τὴν ἐν Χριστῷ ζωὴν, ἣτις μόνη, ὡς λέγει ὁ Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, δεικνύει «τί ποτ' ἐστὶν ἄνθρωπος καὶ ὅση τῆς φύσεως τῆς ἡμετέρας ἢ εὐγένεια καὶ ὅση ἐστὶ δεκτικὸν ἀρετῆς τουτὶ τὸ ζῶον». Μόνον εἰς τοιοῦτος προσανατολισμὸς τῆς Παιδείας καθιστᾷ δυνατὴν τὴν πραγματοποιήσιν πάντων τῶν ὑγιῶν ἀνθρωπιστικῶν καὶ πολιτιστικῶν αἰτημάτων.

Πατὴρ Pierre Dumont (†).

Ἡ Χριστιανικὴ Οἰκουμένη μετὰ βαθυτάτης θλίψεως ἐπληροφόρηθη τὸν θάνατον τοῦ διακεκριμένου βέλγου βενεδικτίνου ἱερομονάχου Ἀρχιμανδρίτου Πέτρου Ντυμόν τῆς ἐν Σεβτὸν τοῦ Βελγίου γνωστῆς μονῆς τῶν Βενεδικτίνων, ὅστις, υἱοθετήσας τὸ σύνθημα τοῦ Ἰδρυτοῦ τῆς μονῆς ταύτης Λαμπέρ Μπωντονέν, καθ' ὃ («ἡ Δύσις πρέπει νὰ φοιτήσῃ εἰς τὸ Σχολεῖον τῆς Ἀνατολῆς»), τὰ μέγιστα εἰργάσθη διὰ τὴν προώθησιν τῶν προσπαθειῶν πρὸς δημιουργίαν τῶν προϋποθέσεων τῆς ἀποκαταστάσεως τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐνότητος μετὰ τὴν Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως.

Ὁ Πατὴρ Πέτρος Ντυμόν, ὅστις ἐγνώριζεν ἄριστα τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν, ἰδιαίτερος διεκρίθη ὡς συγγραφεὺς εἰδικῶν ἀρθρῶν, ἅτινα κατέστησαν γνωστοὺς εἰς τὴν Δύσιν πολλοὺς ἐκ τῶν πνευματικῶν θησαυρῶν τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολῆς, ὡς μεταφραστῆς εἰς τὴν γαλλικὴν ἐξαιρέτων ἑλληνικῶν ὀρθοδόξων θεολογικῶν ἔργων, ὡς σύμβουλος τῆς ἐν τῷ Βατικανῷ Γραμματείας διὰ τὴν προώθησιν τῆς ἐνότητος τῶν Χριστιανῶν καὶ ὡς ἐμπνευστῆς πολλῶν ἐκ τῶν συγχρόνων οἰκουμεικῶν ἐκδηλώσεων τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας.

Ἔστω αἰωνία αὐτοῦ ἡ μνήμη!

Ἡ εἰς ἑλληνικὰς ἐφημερίδας καὶ περιοδικὰ δημοσιεύσεις διὰ τῆς προχείρου μορφῆς τῆς ἐκλαϊκώσεως καὶ ὑπὸ ἐντυπωσιακοῦς τίτλους ἀπηρεχαιωμένων ὑλιστικῶν θεωριῶν εἶναι σαφῆς ἔνδειξις, ὅτι ἐσχάτως ἔχει ἀρχίσει μία βραδεία μὲν, ἀλλ' ἀξία προσοχῆς διεΐδουσιν εἰς τὴν Χώραν μας τοῦ ἀθεϊστικοῦ ρεύματος.

Τὸ πλέον ἀνησυχητικὸν εἶναι, ὅτι δὲν προβάλλονται μόνον αἱ καταπεσοῦσαι θεωρίαι αὗται, αἵτινες οὐδὲν ἐπιστημονικὸν ἔρεισμα ἔχουν, ἀλλ' ἐπὶ πλέον παρουσιάζεται ἡ πλάνη ἢ τὸ ψεῦδος ὡς ἀλήθεια. Ἔστω ὡς παραδείγμα ἄρθρον περιοδικοῦ τινος, ὅπερ ἰσχυρίζεται, ὅτι ἡ ὑπὸ τοῦ Δαρβίνου εἰσαχθεῖσα «φιλοσοφία τοῦ ἀθεϊσμοῦ» παρὰ τὸ γεγονός, ὅτι ὑπέστη «λυσσαλέα πολεμικὴ μισοῦ καὶ πλέον αἰῶνος... ἔχει γίνῃ ἤδη παραδεκτὴ».

Ὁ ἰσχυρισμὸς οὗτος εἶναι ὅλως ἀναληθὴς διὰ δύο λόγους. Ἐν πρώτοις, ἐὰν ὁ πρακτικὸς ὑλισμὸς ἔχη σημειώσῃ, ὅπως εἰς ὅλας τὰς ἐποχάς, κατακτήσεις, οὐδόλως ἔχει γίνῃ παραδεκτὴ ἡ φιλοσοφία τοῦ θεωρητικοῦ ἀθεϊσμοῦ. Ἡ ἀληθὴς ἐπιστήμη οὐ μόνον δὲν ἀπομακρύνει ἐκ τῆς πίστεως, ἀλλ' ἀντιθέτως ἀνοίγει τὸν δρόμον εἰς αὐτήν. Δεύτερον, οὐδὲν ψευδέστερον τοῦ νὰ προβάλληται ὁ Δαρβίνος ὡς ἐκπρόσωπος τῆς «φιλοσοφίας τοῦ ἀθεϊσμοῦ». Οὗτος σαφῶς καὶ κατηγορηματικῶς ἔχει ἐκφράσει τὴν εἰς τὸν Δημιουργὸν πίστιν του, γράφας ἐν τῷ ἔργῳ του «περὶ τῆς καταγωγῆς τοῦ ἀνθρώπου» τὰ ἑξῆς: «Τὸ ζήτημα, ἐὰν ὑπάρχῃ Δημιουργὸς καὶ Κυβερνήτης τοῦ σύμπαντος, εἶναι ἐντελῶς διαφορετικόν. Καὶ εἰς τὸ ἐρώτημα αὐτὸ ἀπαντοῦν καταφατικῶς τὰ μέγιστα πνεύματα, τὰ ὅποια ἔζησαν ἀνὰ τοὺς αἰῶνας».

Πρὸς ἀπόκρουσιν τῆς πνευματικῆς χολέρας.

Ἡ διὰ τοῦ ἀξιεπαίνου συναγεροῦ τῶν υγιειονομικῶν ἀρχῶν τῆς Χώρας ἀναληφθεῖσα προσπάθεια πρὸς ἀνύψωσιν προστατευτικοῦ τείχους ἐναντίον τῆς ἀπειλοῦσης τὸν κόσμον καὶ κρονοῦσης καὶ τὰς ἡμετέρας πόλεις χολέρας θὰ ἔπρεπε νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ὑπόδειγμα διὰ τὸν συναγερόν, ὅστις δέον νὰ πραγματοποιηθῇ πρὸς ἀπόκρουσιν ὅλων τῶν φθοροποιῶν καὶ διαβρωτικῶν ἐπιδράσεων, αἵτινες, δίκην πνευματικῆς χολέρας, ἀπειλοῦν οὐ μόνον τὴν πνευματικὴν, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν τὴν βιολογικὴν ὑπόστασιν τοῦ Ἔθνους.

Τοιοῦτος συναγερόμος διὰ χρήσεως πνευματικῶν ἐμβολίων καὶ διὰ κηρύξεως «πνευματικῆς καραντίνας» θὰ ἦτο ἀναγκαῖος διὰ τὴν ἀπόκρουσιν οὐ μόνον τοῦ τόσον διαδεδομένου ἀνὰ τὴν ὑφήλιον ἐμπορίου τῶν ναρκωτι-

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἱερά Ἀρχιεπισκοπή Ἀθηνῶν

Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώλυμος κατὰ τὸν μῆνα Ὀκτώβριον ἔ. ἔ.:

Ἐχοροστάτησε τὴν 2αν Ὀκτωβρίου κατὰ τὸν πανηγυρικὸν Ἑσπερινὸν τοῦ ἑορτάζοντος Ἱ. Ναοῦ τοῦ πολιούχου τῶν Ἀθηνῶν Ἀγίου Διονυσίου τοῦ Ἀρεοπαγίτου.

— Τὴν 19ην Ὀκτωβρίου κατὰ τὸν πανηγυρικὸν Ἑσπερινὸν τοῦ ἑορτάζοντος Ἱ. Ναοῦ Ἀγίου Ἀρτεμίου Γούβας.

— Τὴν 25ην Ὀκτωβρίου κατὰ τὸν πανηγυρικὸν Ἑσπερινὸν τοῦ ἑορτάζοντος Ἱ. Ναοῦ Ἀγίου Δημητρίου Ψυρρῆ.

Ἐτέλεσε τὴν Θ. Λειτουργίαν τὴν 26ην Ὀκτωβρίου, ἑορτὴν τοῦ Μεγαλομάρτυρος Δημητρίου, εἰς τὸν πανηγυρικὸν ἑορτάζοντα Ἱ. Ναὸν Ἀγίου Δημητρίου Ν. Ἐλβετίας-Βύρωνος.

Παρηκολούθησε τὴν Θ. Λειτουργίαν τὴν Κυριακὴν 18ην Ὀκτωβρίου εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν Ναὸν καὶ τὴν Κυριακὴν 23ην Ὀκτωβρίου εἰς τὴν Ἱ. Μονὴν Πεντέλης.

— Τὴν 23ην καὶ 24ην Ὀκτωβρίου τὰς ἐργασίας τῆς συσκέψεως μοναστικῶν παραγόντων ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ Πεντέλης, καθ' ἣν εἰσηγήθησαν ὁ ὁσιώτατος μοναχὸς Θεόκλητος Διονυσιάτης «περὶ τῶν αἰτιῶν ἐλλείψεως μοναστικῶν κλήσεων» καὶ ὁ πανοσ. ἀρχιμανδρίτης Αἰμίλ. Βαφείδης «περὶ τῶν μέσων ἀνακαινίσεως τοῦ μοναχισμοῦ».

Προέστη τὴν 3ην Ὀκτωβρίου τῆς λιτανεύσεως τῆς ἱερᾶς εἰκόνης τοῦ ἁγίου Διονυσίου Ἀρεοπαγίτου, πολιούχου Ἀθηνῶν.

κῶν, ἅτινα ὀδηγοῦν εἰς τὴν ἐξάρθρωσιν τοῦ πνευματικοῦ καὶ σωματικοῦ ἀνθρωπίνου ὄργανισμοῦ, ἀλλὰ καὶ τῶν ἀνηθικῶν θεαμάτων καὶ ἐντύπων, ὡς καὶ πάντων τῶν πνευματικῶν δηλητηρίων καὶ μικροβίων, ἅτινα εἶναι δυνατὸν νὰ ὀδηγήσουν τὴν ἑλληνικὴν κοινωνίαν εἰς τὴν ἀποσύνθεσιν.

Ἱπόμνησις τῆς εὐθύνης.

Τὰ ὅσα ἐν τῇ προηγουμένῃ παρατηρήσει ἐσημειώθησαν ἀποδεικνύουν, ὅτι δέον νὰ ἐξαρθῇ ἢ πρὸς τὰς ἀστυνομικὰς ἀρχὰς ἐγγραφὸς ἐντολὴ τοῦ Προϊσταμένου τῆς Εἰσαγγελίας Ἐφετῶν Ἀθηνῶν κ. Κ. Τζαβούλη περὶ αὐστηρᾶς ἐφαρμογῆς τῶν περὶ θεαμάτων νομικῶν διατάξεων. «Δὲν ἀρκεῖ, — γράφει, — νὰ προβάλλεται μόνον ἐπὶ τῆς ταινίας ὁ χαρακτηρισμὸς τοῦ ἔργου κατάλληλον ἢ ἀκατάλληλον, ἀλλὰ νὰ ἀναγράφεται ἐμφανῶς μὲ παχέα τυπογραφικὰ στοιχεῖα... εἰς τὰς διὰ τοῦ Τύπου διαφημίσεις καὶ εἰς τὰς προθήκας τῶν κινηματογράφων... Ἀκόμη ἀπαγορεύεται ἢ ἀναπαράστασις σκηνῶν ἀκατάλληλων εἰς τὰς εἰκόνας καὶ τὰ πανώ, τὰ ὅποια ἀναρτῶνται εἰς τὰς προθήκας τῶν αἰθουσῶν καὶ πρέπει αἱ φωτογραφίαι νὰ εἶναι ἐγγεκοιμέναι ἀπὸ τὰς ἀρμοδίας Ἐπιτροπᾶς».

Ὡς εἶναι φανερόν, ἢ περὶ ἧς ὁ λόγος ἀξιεπίπαινος ἐγγραφὸς ἐντολὴ εἶναι μίᾳ ὑπόμνησις τῆς ἐναντι τῶν παιδιῶν ἐθνήσης οὐ μόνον τῶν ἀστυνομικῶν ἀρχῶν, ἀλλὰ καὶ πάντων τῶν ἐνηλίκων Ἑλλήνων, καὶ δὴ τῶν γονέων.

— Τὴν 4ην Ὀκτωβρίου μνημοσύνου, ὀργανωθέντος ὑπὸ τῆς «Εἰδικῆς Μερίμνης Ὑπερηλικῶν», ὑπὲρ τῶν ἀποβιωσάντων παρηλικῶν-μελῶν τῶν Σπιτιῶν Γαλήνης τοῦ Χριστοῦ.

— Τὴν 25ην Ὀκτωβρίου μετὰ τῶν Θεοφ. Βοηθῶν Ἐπισκόπων εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν τοῦ Νεκροταφείου Ζωγράφου τῆς νεκρωσίου ἀκολουθίας κατὰ τὴν κηδεῖαν τῆς ἀειμνήστου Μαρίας Ρίζου, μητρὸς τοῦ ἱεροκήρυκος τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀρχιμ. Παντελεήμονος Ρίζου.

— Τὴν 27ην Ὀκτωβρίου ὀλουκτίου εὐχαριστηρίου ἀκολουθίας ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ Ναῷ ἐπὶ τῇ 30ῇ ἑπετείῳ ἀπὸ τῆς 28ης Ὀκτωβρίου 1940.

— Τὴν 28ην Ὀκτωβρίου ἐπίσης ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ Ναῷ τῆς ἐπίσημου δοξολογίας ἐπὶ τῇ Ἑθνικῇ Ἐπετείῳ τῆς 28ης Ὀκτωβρίου.

— Τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἐν τῷ Ἀ' Νεκροταφείῳ μνημοσύνου, ὀργανωθέντος ὑπὸ τοῦ Δήμου Ἀθηναίων, ὑπὲρ τοῦ ἀειμνήστου πρωθυπουργοῦ τῆς Ἑλλάδος Ἰωάννου Μεταξᾶ.

Ἐτέλεσεν ἀγιασμὸν τὴν 1ην Ὀκτωβρίου ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τῶν μαθημάτων εἰς τὸ Γυμνάσιον τῆς Ἱ. Μονῆς Θεομήτορος ἐν Ἡλιουπόλει.

Ἐνεκαινίασε τὴν 4ην Ὀκτωβρίου τὸ «Σπίτι Γαλήνης τοῦ Χριστοῦ» τῆς ἐνορίας Ἁγίας Τριάδος Αἰγάλεω (Λιούμη), τὴν 18ην Ὀκτωβρίου τῆς ἐνορίας Ἀγίου Ἀνδρέου Πατησίων καὶ τὴν 25ην Ὀκτωβρίου τῆς ἐνορίας Ἀγίου Νικολάου Πατησίων.

Ἐμίλησε τὴν 27ην Ὀκτωβρίου ἀπὸ τοῦ σταθμοῦ τηλεφωνίας τοῦ ΕΙΡ: Μήνυμα πρὸς τοὺς νέους τῆς Ἑλλάδος.

Προῆδρευσε τὴν 5ην καὶ 30ην Ὀκτωβρίου τοῦ Δ. Συμβουλίου τοῦ Βαφειάδακειοῦ Ἰδρύματος καὶ συσκέψεως περὶ τοῦ Διορθοδόξου Κέντρου τῆς Μονῆς Πεντέλης.

— Τὴν 19ην Ὀκτωβρίου τῆς Ἐκτελεστικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Κληροδοτήματος Μελισσουργοῦ.

— Τὴν 20ην Ὀκτωβρίου τοῦ Δ. Συμβουλίου τοῦ Οἴκου Τυφλῶν Καλλιθέας.

— Τὴν 21ην Ὀκτωβρίου συσκέψεως περὶ τοῦ Πνευματικοῦ Κέντρου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς «Βηθλεέμ».

— Τὴν 22αν Ὀκτωβρίου συσκέψεως διὰ τὸ Γερουλιάνειον Ἰδρυμα.

— Τὴν 26ην Ὀκτωβρίου τοῦ Δ. Συμβουλίου τῆς Ἐνώσεως Ἀποφίτων Ριζαρείου Σχολῆς.

— Τὴν 27ην Ὀκτωβρίου τοῦ Δ. Συμβουλίου τῆς Σιβιτανιδείου Σχολῆς.

— Τὴν 29ην Ὀκτωβρίου συσκέψεως διὰ τὴν προώθησιν τῶν ζητημάτων τῆς Ἱ. Μονῆς Πεντέλης.

Παρέστη τὴν Κυριακὴν 4ην Ὀκτωβρίου εἰς τὴν ἐναρκτήριον συνεδρίασιν τῆς Στοματολογικῆς Ἑταιρείας, ἐν τῇ Παντείῳ Ἀνωτάτῃ Σχολῇ.

— Τὴν 5ην Ὀκτωβρίου κατὰ τὸν γενόμενον ἐν τῇ Αἰθούσῃ τοῦ «Παρνασσοῦ» ἑορτασμὸν τῆς ἡμέρας Ὑγείας.

— Τὴν 18ην Ὀκτωβρίου εἰς τὴν ἐναρκτήριον συνεδρίασιν τοῦ Πανελληνίου Συνεδρίου Χειρουργικῆς ἐν τῇ Παντείῳ Ἀνωτάτῃ Σχολῇ.

— Τὴν Κυριακὴν 25ην Ὀκτωβρίου κατὰ τὸν τελεσθέντα ἀγιασμὸν ἐπὶ τῇ θεμελιώσει τοῦ νέου Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Δημητρίου τῆς συνοικίας Μυκοκιάτικα.

— Τὴν 26ην Ὀκτωβρίου εἰς τελετὴν τοῦ Συνδέσμου Ἐφένδρων Ἀξιωματικῶν, ἐν τῇ Ἑθνικῇ Λυρικῇ Σχολῇ, καθ' ἣν ὠμίλησεν ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου κ. Στυλ. Κορρές.

— Τὴν αὐτὴν ἡμέραν εἰς τελετὴν τοῦ Συλλόγου Ἐξωραϊσμοῦ Κοινότητος Μερίμνης Μοσχάτου.

— Τὴν 27ην Ὀκτωβρίου εἰς τὴν πανηγυρικὴν συνεδρίαν τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν, καθ' ἣν ὠμίλησεν ὁ ἀκαδημαϊκὸς καθηγητὴς κ. Ἰωάν. Χαραμῆς ἐπὶ τοῦ θέματος «Ὁ κατὰ θάλασσαν ἀγών».

— Τὴν 28ην Ὀκτωβρίου εἰς τὴν ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Ἀθηνῶν τελετῇ, καθ' ἣν μετ' εἰσήγησιν τοῦ πρυτάνεως ὠμίλησεν ὁ καθηγητὴς τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς κ. Ν. Ι. Καρμίρης ἐπὶ τοῦ θέματος «Ὁ ἀγών τῆς Ἑλλάδος».

Μετ' ἐσχέ τὴν 5ην καὶ 19ην Ὀκτωβρίου συνεδριάσεων τῆς Ἐκτελεστικῆς Ἐπιτροπῆς Ἐορτασμοῦ τῆς 150ετηρίδος ἀπὸ τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821.

Συνειργάσθη τὴν 1ην Ὀκτωβρίου μετὰ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος κ. Νικοδήμου.

— Τὴν 2αν Ὀκτωβρίου μετὰ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἐνόπλων Δυνάμεων κ. Νικολάου, τῶν μελῶν τῆς Μονίμου Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς ἐπὶ θεμάτων ἠθικῆς, δογματικῆς καὶ κανονικῆς τάξεως καὶ τῆς Μ.Σ.Ε., καὶ τοῦ πανοσ. ἀρχιμ. κ. Θεοκλήτου Φαφέ, ἡγουμένου τῆς Ἱ. Μονῆς Πεντέλης.

— Τὴν 5ην καὶ τὴν 22αν Ὀκτωβρίου μετ' ἐπέλεξε τὸ ὉΔΔΕΠ.

— Τὴν 5ην Ὀκτωβρίου ἐπίσης μετὰ τοῦ κ. Ἀξιώτη.

— Τὴν 6ην καὶ 29ην Ὀκτωβρίου μετὰ παράγοντας τοῦ ΤΑΚΕ.

— Τὴν 18ην Ὀκτωβρίου μετὰ τῶν συνεργατῶν αὐτοῦ ἐν τῇ Ἱερᾷ Ἀρχιεπισκοπῇ ἐπὶ ὑπηρεσιακῶν ζητημάτων.

— Τὴν 20ὴν Ὀκτωβρίου μετὰ τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ ΝΙΚΕ ἱατροῦ κ. Ἀθαν. Καραντώνη καὶ τοῦ Διοικητοῦ τοῦ ὉΔΔΕΠ κ. Φ. Πετροπούλου.

— Τὴν 21ην Ὀκτωβρίου μετὰ τῶν συνεργατῶν αὐτοῦ ἐν τοῖς γραφείοις τῆς Δ. Ι. Συνόδου καὶ μετὰ τοῦ Διευθυντοῦ τῆς «Ἐκκλησίας» καθηγητοῦ κ. Κωνστ. Γ. Μπόνη.

— Τὴν 22αν Ὀκτωβρίου μετὰ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐθνικῆς Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων κ. Νικήτα Σιώρη καὶ τοῦ πανοσ. Ἀρχιμ. κ. Ἀναστασίου Γιαννουλάτου.

— Τὴν 26ην Ὀκτωβρίου μετὰ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐθνικῆς Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων κ. Νικήτα Σιώρη καὶ τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ Θρησκευμάτων Ἐκπαιδευτικοῦ Συμβούλου κ. Κ. Κ. Κούρκουλα.

— Τὴν 28ην Ὀκτωβρίου μετὰ τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Βρεσθένης κ. Δημητρίου.

Ἐδέχθη τὴν 1ην Ὀκτωβρίου τὸν πανοσ. ἀρχιμ. Νήφωνα Θωμαδάκη, τὸ Δ. Συμβούλιον τοῦ «Ἱεροῦ Συνδέσμου» κληρικῶν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, τοὺς κ. κ. Βαγιανόν, Γρηγοράτον, Φιλιππακόπουλον, Μπαχαρίαν, Λέκκαν, Ἰωάν. Γερουλάδον καὶ τὸν κ. καὶ τὴν κ. Κίκκιζα.

— Τὴν 2αν Ὀκτωβρίου τὸν Πανιερώτατον Μητροπολίτην Μύρων κ. Χρυσόστομον.

— Τὴν 3ην Ὀκτωβρίου τὸν Πανιερώτατον Μητροπολίτην Κιτίου κ. Ἀνθιμον, τὸν στρατηγὸν Γωγούσην καὶ τὸν πτέραρχον κ. Χ. Ποταμιάνον.

— Τὴν 6ην Ὀκτωβρίου τὸν Γενικὸν Γραμματέα τοῦ Ε.Ο. Τουρισμοῦ κ. Μπαλόπουλον, τὸν κ. Σίνον καὶ τὸν π. Γ. Δημητριάδην.

— Τὴν 20ὴν Ὀκτωβρίου τὸν Πρεσβευτὴν τῆς Συρίας, τὴν δ. Μ. Σπυροπούλου καὶ τοὺς κ. κ. Κουτσόπουλον καὶ Γ. Τασούδην.

— Τὴν 22αν Ὀκτωβρίου τοὺς πανοσ. ἀρχιμανδρίτας Πολύκαρπον Ἀνδρώνην, Φώτιον Σταματόπουλον καὶ Ἀχιλλεῖον Παπαθανασόπουλον, τοὺς αἰδεσ. πρεσβυτέρους Κωνστ. Φούσκαν, Πολύκαρπον Ἀθανασίου, Κων. Παπαδόπουλον, Χριστοφόρον Γιαννόπουλον, Τιμόθεον Τριβιζῆν, Λάμπρον Βάρσον, Εὐάγγελον Σκορδᾶν, Ἠλίαν Ὑφαντῆν, Λάμπρον Γιαννόπουλον, Στέφανον Παναγιωτόπουλον, Δημήτριον Καραδήμαν, Γεώργιον Θεοδωράκη, Νικόλαον Κογιάνην, Κανέλλον Δημητράκοπουλον, καθὼς καὶ κλιμάκιον τοῦ «Ἱεροῦ Συνδέσμου» κληρικῶν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ἐκ τῶν αἰδεσ. πρε-

σβυτέρων Ἐλευθερίου Πετριτσόπουλου, Κων. Ἀνδρουλάκη, Εὐαγγέλου Μήτση καὶ Κωνστ. Δεληγιάννη.

— Τὴν αὐτὴν ἡμέραν τὸν Πρεσβευτὴν τῆς Αἰθιοπίας, ὅστις ἐπέδωκε αὐτῷ πρόσκλησιν τῆς Α.Μ. τοῦ Αὐτοκράτορος τῆς Αἰθιοπίας Χαϊλέ Σελασιέ, δι' ἐπίσημον ἐπίσκεψιν εἰς τὴν χώραν του.

— Τὴν 25ην Ὀκτωβρίου τὸν καθηγητὴν τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης κ. Γ. Κοντόπουλον.

— Τὴν 27ην Ὀκτωβρίου τὸν κ. Ἀπ. Χριστούδη καὶ τὸν καθηγητὴν-ἱατρὸν κ. Πετρόπουλον.

— Τὴν 29ην Ὀκτωβρίου τὸν κ. Τσουρέαν.

Ἐπεσκέφθη τὴν 17ην Ὀκτωβρίου τὴν Ἱ. Μονὴν «Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου» Καρέα καὶ ἐγκατέστησε τὴν νέαν ἡγουμένην ταύτης.

— Τὴν 19ην Ὀκτωβρίου τὰ παρὰ τὴν λεωφόρον Συγγροῦ οἰκόπεδα τοῦ κληροδοτήματος Μελισσοῦργου.

— Τὴν 22αν Ὀκτωβρίου τὸ Ἴδρυμα Γερόντων ἐκ Ρωσίας.

Ἀνεχώρησε τὴν 31ην Ὀκτωβρίου δι' Addis Ababa πρὸς ἐπίσημον ἐπίσκεψιν τῆς Αἰθιοπίας κατόπι προσκλήσεως τῆς Α.Μ. τοῦ Αὐτοκράτορος Χαϊλέ Σελασιέ.

Ἐντολῇ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου :

Α'. Ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Εὐρίπου κ. Βασίλειος :

Ἐτέλεσε : α) τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν εἰς τοὺς Ἱεροὺς Ναοὺς: Ἀγίου Διονυσίου Ἀρεοπαγίτου, Ἀγίου Ἀρτεμίου Γούβας, Ἀγίου Βασιλείου Βουλαγαμένης, Ἀγίας Παρασκευῆς Ἡλιουπόλεως, Ἀγίου Ἰωάννου ὁδοῦ Βουλαγαμένης, Ἀγίου Ἀνδρέου, παρεκκλησίῳ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς καὶ Ἀγίας Σκέτης Παπάγου.

β) Τὴν ἱερὰν ἀκολουθίαν τῶν Ἐγκαινίων εἰς τοὺς Ἱεροὺς Ναοὺς: 1) Ἀγίου Βασιλείου Κοινότητος Βουλαγαμένης, δωρεὰ τοῦ ἐφοπλιστοῦ κ. Βασ. Μαυρολέοντος, 2) Ἀγίου Ἰωάννου Προδρόμου, ὁδοῦ Βουλαγαμένης.

γ) Τὴν χειροτονίαν εἰς διάκονον τοῦ εὐλαβεστάτου ἀποφοίτου τῆς Ἀθωνιάδος Σχολῆς κ. Παύλου Μπαραμπούτη.

δ) Τὸ μυστήριον τοῦ βαπτίσματος διὰ τὸ τέκνον τοῦ ἱερέως Ἀθ. Ζάχου.

Ἐχοροστάτησεν εἰς τὸν Ἑσπερινὸν τῶν ἑορταζόντων Ἱερῶν Ναῶν: Ἀγίου Θωμᾶ Γουδί, Ἀγίου Λουκᾶ Πατησίων, Ἀγίου Γερασίου Κουπυνίων, Ἀγίου Δημητρίου Μπραχαμίου, Ἀγίου Γεωργίου Ν. Ἰωνίας ἐπὶ τῇ «Ἐβδομάδι τοῦ Σπορέως» καὶ Μητροπόλεως, κατὰ τὴν Ὀλονύκτιον Εὐχαριστήριον ἀκολουθίαν τῆς 28ης Ὀκτωβρίου.

Ἐκπροσώπων τὸν Μακαριώτατον : α) ἐτέλεσε τὸν ἀγιασμὸν εἰς τὴν Βαρβάκειον Σχολὴν ἐπὶ τῇ ἐγκαταστάσει αὐτῆς εἰς νέα κτίρια, διαβιβάσας εἰς τοὺς καθηγητὰς καὶ μαθητὰς τὰς εὐχὰς αὐτοῦ, β) προέστη τῆς νεκρωσίμου ἀκολουθίας, ἐν τῷ Ἀ' Κοιμητηρίῳ, τοῦ ἀειμνήστου Μηναῆ Σελέντη, ἀδελφοῦ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Χαλκίδος κ. Νικολάου, γ) παρέστη εἰς ἑόρτιον συγκέντρωσιν τῆς Ἀνωτ. Γεωπονικῆς Σχολῆς ἐπὶ τῇ ἐπιτείῳ τῆς 28ης Ὀκτωβρίου καὶ δ) προέστη τὴν 29ην Ὀκτωβρίου τῆς νεκρωσίμου ἀκολουθίας κατὰ τὴν κηδεῖαν τοῦ ἱερέως Μιχαὴλ Πηλιχοῦ ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ Ἀγίων Ἀναργύρων Ψυρρῆ.

Ἐπεσκέφθη ἐκ μέρους τῆς Α. Μ. τοὺς νοσηλευόμενους ἐν τῷ Θεραπευτηρίῳ «Εὐαγγελισμός» : α) Σεβ. Μητροπολίτην πρ. Ἀλεξανδρουπόλεως κ. Ἰωακείμ, β) Ἀρχιμ. κ. Σεραφεὶμ Πάτσιον.

Ἐπέδεδεχθη ἐν τῷ Ἀρχιεπισκοπικῷ Μεγάρῳ (ἀπουσιάζοντος τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου) τοὺς Σεβασμιωτάτους Μητροπολίτας: Γυθείου κ. Σωτήριον, Γόρτυρος κ. Θεόφιλον, Δρυϊνουπόλεως κ. Σεβαστιανόν, Λεοντοπόλεως κ. Κωνσταντίνον καὶ Σεβαστείας κ. Γερμανόν.

Ἐδέχθη τὰς ἐπισκέψεις τῶν: Πρωτοπρ. κ. Ἄθαν. Τσίτου, Ἀρχιμ. κ. Νικόδημου Γιαννακοπούλου Ἱεροκήρυκος Γυθείου, Ἰατροῦ κ. Ἀδαμοπούλου, προέδρου Κοινότητος Βουλιαγμένης, κ. Κων. Γρηγοριάδου Θεολόγου-καθηγητοῦ.

Τὰ τῶν ἐπισκέψεων τούτων καθηκόντως ἀνέφερον εἰς τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον.

Προήδρευσε τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου.

Ἐπεθεώρησε τοὺς Ἱερούς Ναοὺς: Μητροπόλεως, Ρόμβης, Ἁγίας Εἰρήνης, Χρυσοσπηλαιωτίσσης, Ἁγίου Δημητρίου Ψυρρῆ, Ἁγίων Ἀναργύρων Ψυρρῆ, Χριστοκοπίδου, Κοιμησεως Θεοτόκου Μοναστηριακίου, Θεραπευτηρίου «Εὐαγγελισμός».

Β'. Ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Ἀχελώου κ. Εὐθύμιος:

Ἐτέλεσε τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν εἰς Ἁγ. Γεώργιον Ν. Ἰωνίας, Ἁγ. Λουκᾶν ὁδοῦ Πατησίων, Ἁγ. Δημήτριον Ψυχικοῦ, καὶ Ἁγ. Εὐφημίαν Ν. Χαλκηδόνος.

Ἐχοροστάτησε κατὰ τὸν Ἑσπερινὸν εἰς τὸν πανηγυρίζοντα Ἱ. Ν. Ἁγ. Δημητρίου Ἀμπελοκήπων.

Ἐτέλεσε: α) ἐπιμνημόσυνον δέησιν ὑπὲρ τῶν πεσόντων ἐν Ρίμινι, Ἐλ Ἀλαμείν κλπ. εἰς τὸ Ν. Λιοσίσις μνημεῖον, παρουσίᾳ τοῦ Ἀντιβασιλέως, β) 40θήμερον Μνημόσυνον τοῦ ἀειμνήστου Κυριακοῦ Κιοφτερτζῆ, Δημάρχου Ν. Ἰωνίας καὶ γ) ἐπικήδειον ἀκολουθίαν τῆς ἀειμνήστου Θηρεσίας Σταυρίδου, μητρὸς τοῦ Καθηγητοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Χάλκης κ. Β. Σταυρίδου.

Προήδρευσε τῆς Ἐφορείας καὶ τοῦ Δ.Σ. τοῦ Ὁρφανοτροφείου Βουλιαγμένης.

Ὡμίλησεν εἰς Γεν. Σύναξιν τῶν Ἐφημερίων τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τῶν μαθημάτων τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων.

Ἐπεθεώρησε τὴν τέλεσιν Μαθητικῶν Λειτουργιῶν εἰς τοὺς Ἱ. Ναοὺς Ἁγ. Σοφίας Ψυχικοῦ, Ἁγ. Τριάδος Ἀμπελοκήπων καὶ Ἁγ. Νικολάου Καισαριανῆς.

Μετέσχε τῶν συνεδριάσεων τῆς Κριτικῆς Ἐπιτροπῆς τῶν σχεδίων τοῦ Ναοῦ τοῦ Σωτήρος.

Μετέβη εἰς Κεφαλληνίαν καὶ μετέσχε εἰς ἑορτασμὸν ἐπὶ τῇ ἀνακομιδῇ τοῦ λειψάνου τοῦ Ἁγ. Γερασίμου.

Συνειργάσθη μετὰ τοῦ Ἐκκλ. Συμβουλίου τοῦ Ἱ. Ν. Ἁγ. Παντελεήμονος Ἀχαρνῶν, ἐπὶ θεμάτων ἀποπερατώσεως τοῦ Ναοῦ.

Ἱερά Μητρόπολις Κίτρους

Ἦλθεν ἐκ Βελιγραδίου εἰς Κατερίνην, κατόπιν προσκλήσεως τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Κίτρους κ. Βαρνάβα, ἡ τῷ 1853 συσταθεῖσα Ἐκκλησιαστικὴ Χορωδία τοῦ Ὁρθοδόξου Πατριαρχείου τῆς Σερβίας, ἐξηκονταμελῆς, πραγματοποιήσασα ὠραιότατας ἐμφανίσεις. Οὕτω, τὴν Κυριακὴν, 25ην Ὀκτωβρίου ἐ.ε., ἐνώπιον ἀφαντάστως πολυπληθοῦς ἀκροατηρίου, ἔφαλεν εἰς τὸν Ἱ. Μητροπολιτικὸν Ναὸν Κατερίνης κατὰ τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν, καθ' ἣν ἐλειτούργησεν ὁ Σεβασμιώτατος, καὶ ἀκολούθως εἰς μεγάλην αἴθουσαν τῆς πόλεως ἐξετέλεσεν εἰδικὸν πρόγραμμα ἐκκλησιαστικῶν ὕμνων, τὴν δὲ 26ην, ἑορτὴν τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, ἔφαλεν εἰς τὸν ἐν Λιτοχώρῳ πανηγυρίζοντα φερώνυμον Ἱ. Ναόν. Τὰς δύο πρώτας ὡς ἄνω ἐκδηλώσεις παρηκολούθησε καὶ ὁ ἐν Κατερίνῃ κατὰ τὴν ἡμέραν αὐτὴν εὐρισκόμενος διὰ τὸν ἐγκαινισμὸν τῆς Ἐργατικῆς Ἐστίας Ὑπουργὸς Ἐργασίας κ. Παῦλος Μανωλόπουλος. Ἡ Ἐκκλησιαστικὴ αὕτη Χορωδία, φιλοξενηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου ἐπὶ πενθήμερον, τυχοῦσα λίαν φιλόφρονος ὑποδοχῆς ἐκ μέρους τῶν ἐκπρο-

σώπων τῶν ἀρχῶν καὶ τοῦ λαοῦ, ἔσχε τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν Ἱεράν Μονὴν Ἁγίου Διονυσίου τοῦ ἐν Ὀλύμπῳ, ἱδρύματα καὶ ἀξιολόγους τοποθεσίας τῆς περιοχῆς καὶ νὰ μετὰσχῃ καὶ εἰς ἄλλας τοπικὰς ἑορταστικὰς ἐκδηλώσεις. Εἰς Κατερίνην ἡ ἐμφάνισις τῆς ἐν λόγω Πατριαρχικῆς Χορωδίας ἀπετέλεσε τῷ ὄντι πνευματικὸν καὶ καλλιτεχνικὸν γεγονός, ἐπὶ προαγωγῇ τῶν ἀδελφικῶν σχέσεων μεταξὺ τῶν δύο ὁμοδόξων Ἐκκλησιῶν.

Ἱερά Μητρόπολις Κορινθίας

— Εἰς τὴν Αἶθουσαν Κροκιδᾶ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κορινθίας εἰς Κόρινθον τῇ 30.9.1970 ἐπραγματοποιήθη διὰ πρώτην φοράν τὸ καθιερωθὲν ἐτήσιον Συνέδριον τῶν Ἱεροκηρῶν καὶ κηρυττόντων Ἐφημερίων τῆς Μητροπόλεως Κορινθίας.

Συμμετέσχον οἱ Θεολόγοι Ἐφημέριοι καὶ πάντες οἱ ἔχοντες ἄδειαν τοῦ κηρύττειν καί, ὑπὸ τὴν Προεδρίαν τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου κ. Παντελεήμονος, συνεζήτησαν ἐπὶ εἰσηγήσεως τοῦ λαϊκοῦ Ἱεροκήρυκος τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας κ. Σπυρίδωνος Ἰατροπούλου.

Ἡ εἰσηγήσις εἶχε περιεχόμενον ἐπὶ πέντε σημείων, ὅτι τὸ θεῖον κήρυγμα πρέπει νὰ εἶναι Βιβλικόν, Χριστοκεντρικόν, Λειτουργικόν, Προσωπικόν καὶ Συγχρονισμένον. Ἡ συζήτησις διεξήχθη ἐπὶ τρίωρον εὐπρεπῶς, κατατοπιστικῶς, ἐπικοδομητικῶς καὶ πρακτικῶς, βοηθήσασα τοὺς κηρύττοντας Θεολόγους καὶ μὴ.

— Ὡσαύτως ἐν Κορίνθῳ, τῇ 11ῃ Ὀκτωβρίου, παρουσίασεν ὁ κ. Νομάρχου, τοῦ κ. Στρατιωτικοῦ Διοικητοῦ, τοῦ κ. Δημάρχου, τῶν κ. κ. Γυμνασιαρχῶν, πλῆθους λαοῦ καὶ τῶν μαθητῶν καὶ μαθητριῶν τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων ἐγένετο ἐπίσημος ἡ ἔναρξις τῶν μαθημάτων τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων τοῦ Κατηχητικοῦ ἔτους 1970-1971.

Ἡ ἐν λόγω ἐπίσημος ἔναρξις ἐγένετο ἐφέτος ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰ Ἐγκαίνια τῆς νεοδημητῶν Τζαφείου Αἰθούσης, ἥτοι Αἰθούσης Κατηχητικῶν Σχολείων, Κέντρου Νεότητος καὶ Βιβλιοθήκης Κατηχητικῶν Σχολείων, οἰκοδομηθείσης δαπάναις τοῦ ἐν Κορίνθῳ κ. Σπυρίδωνος Τζάφης, ὅστις, ὡς ὠμολόγησεν, ὠρμήθη καὶ ἐδαπάνησε 550.000 δραχμάς, παραδειγματισθεὶς ἐκ τῆς καθιερώσεως προσωπικῶν εἰσφορῶν διὰ κοινωνικὰ καὶ ἐκπαιδευτικὰ ἔργα ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Κορινθίας κ. Παντελεήμονος.

Τὸν ἀγιασμὸν τῶν ἐγκαίνιων ἐτέλεσεν ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης κ. Παντελεήμων ὁμιλήσας καταλλήλως, εὐχαριστήσας καὶ διατυπώσας τὸ προσεχὲς πρόγραμμα θρησκευτικῆς καὶ κοινωνικῆς δράσεως ἐν τῇ Ἱερᾷ Μητροπόλει Κορινθίας.

Ὡσαύτως ὠμίλησεν ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τοῦ Κατηχητικοῦ ἔτους ὁ Πανοσιολογ. Ἱεροκήρυξ κ. Προκόπιος Τσακουμάκας.

Ἠκολούθησε δεξιώσις μὲ ἀναψυκτικά.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἀνακοινοῦται, ὅτι ἡ δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Τ.Α.Κ.Ε. συσταθεῖσα Ἐπιτροπὴ κρίσεως αἰτήσεων δανείων, συνελθοῦσα εἰς συνεδρίασιν τὴν 15ην Ὀκτωβρίου 1970, ἐνέκρινεν ἀπάσας τὰς μέχρι 14/10/70 ὑποβληθείσας εἰς τὸ TAKE αἰτήσεις ἀπλῶν δανείων, ἐξαιρέσει ἐκείνων οἱ ὅποιοι ὀφείλουν πλέον τοῦ 1/3 ἐκ προηγουμένου δανείου, ὡς καὶ τῶν μὴ ἐγγραφέντων εἰσέτι εἰς τὰ μητρώα ἠσφαλισμένων τοῦ TAKE, λόγω μὴ ὑποβολῆς τῶν σχετικῶν δικαιολογητικῶν.

Ἐκ τοῦ Τ.Α.Κ.Ε.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑΣ

Το «Περιοδικόν του Πατριαρχείου Μόσχας» του μηνός 'Ιουλίου έ.ξ. αναγράφει τήν είδησιν, ότι ο Πατριάρχης τῆς 'Ορθόδοξου Βουλγαρικής 'Εκκλησίας κ. Κύριλλος έπεσκέφθη τήν Ρωσίαν από 27ης Μαΐου έως 9ης 'Ιουνίου πρὸς μελέτην ιστορικών ἀρχείων, ἐχόντων σχέσιν με τήν ἐπιστημονικήν του έρευναν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΠΟΛΩΝΙΑΣ

Τὸν μῆνα Μάϊον έ.ξ. ο Μητροπολίτης Βαρσοβίας καί πάσης Πολωνίας κ. Βασίλειος έπεσκέφθη τήν 'Ορθόδοξον Ρωσικήν 'Εκκλησίαν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΦΙΝΛΑΝΔΙΑΣ

'Από 4 - 12 'Οκτωβρίου έ.ξ., προσκληθείς ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου 'Αρχιεπισκόπου Καρελίας καί πάσης Φινλανδίας κ. Παύλου, έπεσκέφθη τήν αὐτόνομον 'Ορθόδοξον 'Εκκλησίαν Φινλανδίας ο Σεβασμιωτάτος Μητροπολίτης Κίτρους κ. Βαρνάβας, τυχὼν ἐγκαρδίου καί λίαν τιμητικῆς ὑποδοχῆς, δεδομένου ότι τὸ πρῶτον 'Ιεράρχης τῆς 'Εκκλησίας τῆς 'Ελλάδος έπεσκέφθη τήν 'Εκκλησίαν τῆς Φινλανδίας. 'Ο Σεβασμιωτάτος Κίτρος, έλειτούργησε καί ὠμίλησεν εἰς τὸν Καθεδρικὸν Ναὸν ἐν Κιοριό, ἔνθα ἡ ἔδρα τοῦ 'Αρχιεπισκόπου, χαιρετίσαντος τοῦτον διὰ θερμῶν λόγων ἐνώπιον τοῦ ἐκκλησιασματος, ὡς καί εἰς τὸν ἐν Helsinki Καθεδρικὸν Ναὸν, έπεσκέφθη δὲ τήν 'Ιερατικὴν Σχολήν, δεξιωθεῖσαν αὐτὸν ἐπιστήμως, ναοὺς καί ἐκκλησιαστικὰ ἰδρύματα εἰς διαφόρους περιόχας, λαβὼν ἄμεσον γνῶσιν τῆς ὀργανώσεως καί τῆς καθόλου ζωῆς τῆς ἐν Φινλανδίᾳ 'Ορθόδοξου 'Εκκλησίας.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΙΘΙΟΠΙΑΣ

'Ο πατριάρχης Βασίλειος, πρῶτος πατριάρχης τῆς Αἰθιοπικῆς 'Εκκλησίας μετὰ τήν αὐτονομίαν της ἀπὸ τήν Αἰγυπτιακὴν Κοπτικήν 'Εκκλησίαν κατὰ τὸ 1950, ἀπεβίωσεν ἐν 'Αντίς 'Αμπέμπα τήν 12ην 'Οκτωβρίου, κατόπιν μακρᾶς ἀσθενείας, εἰς ἡλικίαν 79 ἐτῶν. 'Η κηδεία του έτελέσθη τήν Τετάρτην 14 'Οκτωβρίου παρουσίᾳ τοῦ αὐτοκράτορος Χαϊλέ Σελασιέ. 'Η κυβέρνησις τῆς χώρας ὥρισεν 12ήμερον ἔθνικὸν πένθος.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ**'Ιερά Μητρόπολις 'Αττικῆς καί Μεγαρίδος**

Κλησίς κατηγορουμένου [1]

Πρὸς

Τὸν 'Αρχιμανδρίτην 'Απόστολον Κωτσάκην
(ἀγνώστου διαμονῆς)

Καλεῖσαι ὅπως ἐφανισθῆς ἐνώπιον ἡμῶν ἐν τοῖς Γραφείοις τῆς 'Ι. Μητροπόλεως 'Αττικῆς καί Μεγαρίδος ἐν Κηφισίᾳ τήν 30ήν τοῦ μηνός Νοεμβρίου 1970, ἡμέραν Δευτέραν καί ὦραν 6 μ.μ., ἵνα ἀπολογηθῆς ἐπὶ ἀποδιδόμεναι σοι κατηγοριῶν, δι' ἧς ἐνεργοῦνται ἐνορκίᾳ ἀνακρίσεις, συμφῶνως τῷ ὑπ' ἀριθ. 2548/14.4.1970 ἐγγράφῳ τῆς 'Ιερᾶς Συνόδου καί τῷ ὑπ' ἀριθ. Δ. 620/5.5.1970 τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου 'Αττικῆς καί Μεγαρίδος.

'Εν Κηφισίᾳ τῇ 12ῇ 'Οκτωβρίου 1970

'Ο 'Ανακριτῆς

'Ο Γραμματεὺς

'Αρχιμ. 'Ιάκ. Παπαθ/σίου-Γκίνης 'Ιερεὺς Κωνστ. Κοντογιώργης

'Ιερά 'Αρχιεπισκοπὴ 'Αθηνῶν

Προκήρυξις

Προκειμένου νὰ πληρωθοῦν αἱ θέσεις: 1) τοῦ Πρωτοσυγγέλλου, 2) τοῦ Διευθυντοῦ Διοικητικοῦ καί 3) τοῦ Διευθυντοῦ Χριστιανικῆς 'Αλληλεγγύης, τῆς καθ' ἡμᾶς 'Ιερᾶς 'Αρχιεπισκοπῆς 'Αθηνῶν, καλοῦνται οἱ ἔχοντες τὰ ὑπὸ τῶν ἄρθρων 179 καί 180 τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 9/1970 Κανονισμοῦ «Περὶ Καταστάσεως τοῦ προσωπικοῦ τῆς 'Εκκλησίας τῆς 'Ελλάδος» ὀριζόμενα προσόντα, ὅπως καταθέσωσι ἐντὸς 150ῆμέρου ἅπαντα τὰ ὑπὸ τοῦ ρηθέντος Κανονισμοῦ προβλεπόμενα δικαιολογητικά.

'Εν 'Αθήναις τῇ 1ῇ 'Οκτωβρίου 1970

† 'Ο 'Αθηνῶν 'ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ

'Ιερά Μητρόπολις Γυθείου καί Οἰτύλου

'Εχοντες ὑπ' ὄψιν τὸ ἄρθρον 24 τοῦ Α.Ν. 126/1969 «Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς 'Εκκλησίας τῆς 'Ελλάδος» καί τὰ ἄρθρα 33, 34 καί 35 τοῦ ὑπ' ἀρ. 2/1969 Κανονισμοῦ τῆς 'Ιερᾶς Συνόδου τῆς 'Εκκλησίας τῆς 'Ελλάδος «Περὶ 'Ιερῶν Ναῶν, 'Ενοριῶν καί 'Εφημεριῶν» καλοῦμεν πάντας τοὺς ἔχοντας τὰ ὑπὸ τῶν Νόμων καί τῶν 'Ιερῶν Κανόνων προβλεπόμενα τυπικὰ καί οὐσιαστικὰ προσόντα καί ἐπιθυμοῦντας νὰ καταλάβουν μίαν ἐκ τῶν κενῶν ἐνοριακῶν θέσεων: 1) 'Αγίων 'Αποστόλων Κίττας, 2) 'Αγίου Νικολάου Βορείου Γαϊτσῶν, 3) Εὐαγγελισμοῦ Θεοτόκου "Ανα Τσεριῶν καί 4) Κοιμήσεως Θεοτόκου Κάτω Χώρας Μηλέας, ὅπως ἐντὸς μηνός ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλουν ἡμῖν τὰ ὑπὸ τοῦ νόμου (ἄρθρον 36 τοῦ ὑπ' ἀρ. 2/1969 Κανονισμοῦ τῆς 'Ι. Συνόδου) προβλεπόμενα δικαιολογητικά.

'Εν Γυθείῳ τῇ 20ῇ 'Οκτωβρίου 1970

† 'Ο Γυθείου καί Οἰτύλου ΣΩΤΗΡΙΟΣ

'Ιερά Μητρόπολις Θεσσαλονίκης

'Εχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 33 παρ. 1 καί 52 παρ. 1 καί 2 τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 2/1969 Κανονισμοῦ τῆς 'Ιερᾶς Συνόδου τῆς 'Εκκλησίας τῆς 'Ελλάδος «Περὶ 'Ι. Ναῶν, 'Ενοριῶν καί 'Εφημεριῶν» καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καί ἔχοντας τὰ κανονικὰ καί νόμιμα προσόντα, ἵνα καταλάβωσι τὰς κενὰς ὀργανικὰς θέσεις τακτικῶν διακόνων τῶν 'Ι. Ναῶν: 1) Παναγίας Φανερωμένης Θεσσαλονίκης, 2) Παναγίας Δεξιᾶς Θεσσαλονίκης, 3) Γεννήσεως Θεοτόκου (Παναγούδας) Θεσσαλονίκης, 4) 'Αγίας Τριάδος Θεσσαλονίκης καί 5) 'Αναλήψεως τοῦ Σωτῆρος Θεσσαλονίκης, ὅπως ἐντὸς μηνός ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης εἰς τὸ περιοδικὸν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» ὑποβάλλωσιν ἡμῖν αἴτησιν μετὰ τῶν ἀπαιτουμένων δικαιολογητικῶν, ἵνα προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων πρὸς πλήρωσιν τῶν ἀνωτέρω κενῶν διακονικῶν θέσεων.

'Εν Θεσσαλονίχῃ τῇ 3ῇ 'Οκτωβρίου 1970

† 'Ο Θεσσαλονίκης ΛΕΩΝΙΔΑΣ

'Ιερά Μητρόπολις Θηβῶν καί Λεβαδείας

'Εχοντες ὑπ' ὄψιν τὴν παρ. 2 τοῦ ἄρθρου 33 τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 2/69 Κανονισμοῦ «Περὶ 'Ιερῶν Ναῶν, 'Ενοριῶν καί 'Εφημεριῶν», προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων διὰ τὴν πλήρωσιν τῶν ὑπαρχουσῶν κενῶν 'Εφημεριακῶν θέ-

σεων: 1) 'Αγίων Κωνσταντίνου και 'Ελένης Θηβῶν (Α' ἢ Β' Κατηγορίας), 2) 'Αγίου Γεωργίου Πέτρας (β' θέσις), 3) 'Αγίου Νικολάου 'Αλιάρτου, 4) Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ Λεβαδείας, Εἰσοδίων Θεοτόκου (πτυχ. Θεολογίας), 5) 'Αγίου Νικολάου Διστόμου (β' θέσις) και 6) 'Αγίου Νικολάου Πλαταιῶν, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὰς 'Εφημεριακάς ταύτας θέσεις και ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ἀπαιτούμενα προσόντα, ὅπως, ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης διακηρύξεως ἐν τῇ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ», ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ νενομισμένα πιστοποιητικά διὰ τὰ περαιτέρω.

'Εν Λεβαδείᾳ τῇ 14ῃ 'Οκτωβρίου 1970

† 'Ο Θηβῶν και Λεβαδείας ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

'Ιερὰ Μητρόπολις Κερκύρας και Παξῶν

'Εχοντας ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 36 παρ. 2 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2 Κανονισμοῦ «Περὶ 'Ιερῶν Ναῶν, ἐνοριῶν και 'Εφημεριῶν» και 50 τοῦ Α. Νόμου 2200/1940, ὡς και τὸ ὑπ' ἀριθ. Φ. Δ. 3332/9-10-70 ἔγγραφο τοῦ Ψυχιατρικοῦ Νοσοκομείου Κερκύρας, προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων διὰ τὴν κενὴν ἐφημεριακὴν θέσιν τοῦ Ψυχιατρικοῦ Νοσοκομείου Κερκύρας, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους και ἔχοντας τὰ κανονικά και νόμιμα προσόντα (τοῦλάχιστον ἀπόφοιτοι 'Ανωτέρου 'Εκκλησι. Φροντιστηρίου), ὅπως ὑποβάλωσιν ἡμῖν, ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης σχετικῆς αἴτησις μετὰ τῶν ἀπαιτουμένων πιστοποιητικῶν.

† 'Ο Κερκύρας και Παξῶν ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ

'Ιερὰ Μητρόπολις Μεσσηνίας

'Εχοντας ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθρου 33 τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 2/1969 Κανονισμοῦ «Περὶ 'Ιερῶν Ναῶν, 'Ενοριῶν και 'Εφημεριῶν», προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων διὰ τὴν πλήρωσιν τῶν κενῶν ἐφημεριακῶν θέσεων: 1) 'Αγίας Σοφίας Σωληναρίου και 2) Κοιμήσεως Θεοτόκου Κρεμμυδιῶν, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους και ἔχοντας τὰ ὑπὸ τῶν 'Ιερῶν Κανόνων, τῶν 'Εκκλησιαστικῶν Νόμων και Κανονισμῶν ἀπαιτούμενα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης προκηρύξεως ἐν τῷ Δελτίῳ «'Εκκλησία» ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά και πιστοποιητικά διὰ τὰ περαιτέρω.

'Εκ Καλαμάτα τῇ 7ῃ 'Οκτωβρίου 1970

† 'Ο Μεσσηνίας ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

'Ιερὰ Μητρόπολις Ναυπακτίας και Εὐρυτανίας

Προκειμένου νὰ πληρωθῇ ἡ θέσις β' τακτικοῦ 'Εφημερίου τοῦ 'Ιεροῦ 'Ενοριακοῦ Ναοῦ «'Αγίου Γεωργίου» Ναυπάκτου καλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὴν θέσιν ταύτην πτυχιούχους Θεολογικῆς Σχολῆς, ὅπως ὑποβάλωσιν ἡμῖν ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ὀριζόμενα πιστοποιητικά.

'Εν Ναυπάκτῳ τῇ 21ῃ 'Οκτωβρίου 1970

† 'Ο Ναυπακτίας και Εὐρυτανίας ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΣ

« ΕΚΚΛΗΣΙΑ »

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

'Εκδιδόμενον κατὰ δεκαπενθήμερον

ΕΠΟΠΤΕΥΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† 'Ο 'Ιωαννίνων ΣΕΡΑΦΕΙΜ

† 'Ο Σερβίων και Κοζάνης ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΚΩΝ. Γ. ΜΠΟΝΗΣ

Καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Α) 'Εσωτερικοῦ : Δραχμαὶ 150 ἑτησίως.

Β) 'Εξωτερικοῦ : Δολλάρια 6 ἑτησίως.

Τιμὴ ἑκάστου τεύχους μετὰ τοῦ «ΕΦΗΜΕΡΙΟΥ»

δρχ. 6.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Κωνστ. Γ. Μπόνη, Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου 'Αθηνῶν, Τὸ ἀνθρωπιστικὸν ἰδεῶδες κατὰ τὸν «Προτρεπτικόν» τοῦ Κλήμεντος 'Αλεξανδρέως (ΣΤ').

Μητροπολίτου Μυτιλήνης 'Ιακώβου, 'Απὸ τὴν 'Εκκλησίαν 'Αντιοχείας. Τὸ Πατριαρχικόν.

'Επισκόπου 'Αχελώου Εὐθυμίου, Οἱ καρποὶ τῆς ἀθείας.

Τὸ παρεκκλήσιον τοῦ Πέτρου Β' Πέτροβιτς - Νιέγκος, 'Εθνικὸν και θρησκευτικὸν μνημεῖον τοῦ Μαυροβουνίου.

Παρατηρήσεων στήλη.

'Εκκλησιαστικά χρονικά.

Κλητήριον ἐπίκριμα.

Προκηρύξεις ἐκλογῆς ἱερέων.

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ
ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ
'Αθῆναι, 'Ιασίου 1 — Τηλέφ. 710.734.